

Svensk utgåva

Lagstiftning

Innehållsförteckning

I	Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk	
*	Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1880/2000 av den 17 juli 2000 om förlängning av giltighetstiden för rådets förordning (EG) nr 443/97 om åtgärder inom området för hjälp till grupper som tvingats lämna sin hembygd i utvecklingsländerna i Asien och Latinamerika	1
	Kommissionens förordning (EG) nr 1881/2000 av den 6 september 2000 om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker	3
	Kommissionens förordning (EG) nr 1882/2000 av den 6 september 2000 om ändring av exportbidragen för vitsocker och råsocker som exporteras i obearbetat skick	5
	Kommissionens förordning (EG) nr 1883/2000 av den 6 september 2000 om fastställande av det maximala exportbidraget för vitsocker med avseende på den sjätte delanbudsinfördran som utfärdas inom ramen för den stående anbudsinfördran som föreskrivs i förordning (EG) nr 1531/2000	7
	Kommissionens förordning (EG) nr 1884/2000 av den 6 september 2000 om fastställande av de representativa priserna och tilläggsbeloppen för import av melass inom sockersektorn	8
	Kommissionens förordning (EG) nr 1885/2000 av den 6 september 2000 om upphävande av förordningarna (EG) nr 1758/98 och (EG) nr 539/2000 om stående anbudsinfördringar för export av spannmål som innehåller vissa interventionsorgan	10
*	Kommissionens förordning (EG) nr 1886/2000 av den 6 september 2000 om tillämpningsföreskrifter till rådets förordning (EG) nr 104/2000 när det gäller att utvidga tillämpningen av vissa regler som antagits av fiskerisektorns producentorganisationer till att omfatta ej anslutna aktörer	11
*	Kommissionens förordning (EG) nr 1887/2000 av den 6 september 2000 om provisoriskt godkännande av en ny tillsats i foder ⁽¹⁾	13
*	Kommissionens förordning (EG) nr 1888/2000 av den 6 september 2000 om ändring av rådets förordning (EEG) nr 1010/86 om allmänna bestämmelser för produktionsbidrag för vissa sockerprodukter som används inom den kemiska industrin	15

(¹) Text av betydelse för EES

Innehåll (Fortsättning)	Kommissionens förordning (EG) nr 1889/2000 av den 6 september 2000 om ändring av importtullar inom spannmålssektorn	16
	Kommissionens förordning (EG) nr 1890/2000 av den 6 september 2000 om ändring av exportbidragen för spannmål och för mjöl och krossgryn av vete eller råg	19
	Kommissionens förordning (EG) nr 1891/2000 av den 6 september 2000 om ändring av det korrektionsbelopp som tillämpas på exportbidraget för spannmål	21
	Kommissionens förordning (EG) nr 1892/2000 av den 6 september 2000 om avvisande av ansökningar om exportlicens inom spannmålssektorn	23

II Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk

Kommissionen

2000/536/EG:

- * **Kommissionens beslut av den 2 juni 1999 om det statliga stöd som Italien har beviljat företaget Seleco SpA ⁽¹⁾ [delgivet med nr K(1999) 1524]** 24

I

(Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk)

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EG) nr 1880/2000

av den 17 juli 2000

om förlängning av giltighetstiden för rådets förordning (EG) nr 443/97 om åtgärder inom området för hjälp till grupper som tvingats lämna sin hembygd i utvecklingsländerna i Asien och Latinamerika

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 179.1 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag ⁽¹⁾,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget ⁽²⁾, och av följande skäl:

- (1) Rådets förordning (EG) nr 443/97 av den 3 mars 1997 om åtgärder inom området för hjälp till grupper som tvingats lämna sin hembygd i utvecklingsländerna i Asien och Latinamerika ⁽³⁾ upphörde att gälla den 31 december 1999.
- (2) Det förefaller lämpligt att förlänga förordningens giltighet till och med den 31 december 2000 och att i samband med detta ändra den finansieringsram och den period för finansieringsramen som avses i artikel 6.1 i förordning (EG) nr 443/97.
- (3) Förlängningen av giltighetstiden för förordning (EG) nr 443/97 är beroende av att kommissionen förelägger Europaparlamentet och rådet de årsrapporter som föreskrivs i samma förordning.
- (4) De åtgärder som krävs för att genomföra förordning (EG) nr 443/97 bör antas i enlighet med rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter ⁽⁴⁾.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordning (EG) nr 443/97 ändras härmed på följande sätt:

1. Artikel 6.1 skall ersättas med följande:

"1. Gemenskapens finansiering av de åtgärder som anges i artikel 1 skall omfatta en period om fem år (1996–2000).

⁽¹⁾ EGT C 21 E, 25.1.2000, s. 65.

⁽²⁾ Europaparlamentets yttrande av den 4 maj 2000 (ännu ej offentliggjort i EGT) och rådets beslut av den 29 juni 2000.

⁽³⁾ EGT L 68, 8.3.1997, s. 1.

⁽⁴⁾ EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

Finansieringsramen för genomförandet av detta program under perioden 1996–2000 skall uppgå till 280 miljoner euro.

Årliga anslag skall beviljas av budgetmyndigheten inom ramen för budgetplanen."

2. Artikel 10.2 skall ersättas med följande punkter:

"2. När det hänvisas till denna artikel skall artiklarna 4 och 7 i rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter ^(*) tillämpas, med beaktande av bestämmelserna i artikel 8 i det beslutet.

Den tid som avses i artikel 4.3 i beslut 1999/468/EG skall vara en månad.

3. Kommittén skall själv anta sin arbetsordning.

^(*) EGT L 184, 17.7.1999, s. 23."

3. Följande artikel skall införas:

"Artikel 13a

Kommissionen skall, minst fyra månader innan denna förordning upphör att gälla, lägga fram en övergripande utvärderingsrapport inför Europaparlamentet och rådet, i vilken den skall utvärdera förvaltningen av programmet, identifiera starka och svaga punkter samt utfärda rekommendationer för att förbättra programmets genomslagskraft."

4. Det andra stycket i artikel 14 skall ersättas med följande:

"Den skall tillämpas till och med den 31 december 2000."

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tredje dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 17 juli 2000.

På Europaparlamentets vägnar

N. FONTAINE

Ordförande

På rådets vägnar

J. GLAVANY

Ordförande

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1881/2000
av den 6 september 2000
om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT
DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av kommissionens förordning (EG) nr 3223/94 av den 21 december 1994 om tillämpningsföreskrifter för importordningen för frukt och grönsaker⁽¹⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 1498/98⁽²⁾, särskilt artikel 4.1 i denna, och

av följande skäl:

- (1) I förordning (EG) nr 3223/94 anges som tillämpning av resultaten av de multilaterala förhandlingarna i Uruguay-rundan kriterierna för kommissionens fastställande av schablonvärdena vid import från tredje land för de

produkter och de perioder som anges i bilagan till den förordningen.

- (2) Vid tillämpningen av dessa kriterier bör schablonvärdena vid import fastställas till de nivåer som anges i bilagan till denna förordning.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De schablonvärden vid import som avses i artikel 4 i förordning (EG) nr 3223/94 skall fastställas enligt tabellen i bilagan.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 7 september 2000.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 6 september 2000.

På kommissionens vägnar
Franz FISCHLER
Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT L 337, 24.12.1994, s. 66.

⁽²⁾ EGT L 198, 15.7.1998, s. 4.

BILAGA

till kommissionens förordning av den 6 september 2000 om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker

(EUR/100 kg)

KN-nr	Kod för tredje land ⁽¹⁾	Schablonvärde vid import
0702 00 00	052	77,6
	999	77,6
0707 00 05	052	85,5
	628	142,3
	999	113,9
0709 90 70	052	65,7
	388	53,7
	999	59,7
0805 30 10	388	57,9
	524	60,1
	528	63,9
	999	60,6
0806 10 10	052	71,6
	064	41,6
	400	176,7
	999	96,6
	0808 10 20, 0808 10 50, 0808 10 90	388
400		69,6
508		69,9
512		77,4
528		59,2
720		66,1
728		63,8
800		192,9
804		70,8
999		83,2
0808 20 50		052
	388	64,7
	999	76,1
0809 30 10, 0809 30 90	052	106,0
	999	106,0
0809 40 05	052	96,9
	064	63,4
	066	69,5
	068	47,5
	094	46,7
	400	138,9
	999	77,1

⁽¹⁾ Landsbeteckningar som fastställs i kommissionens förordning (EG) nr 2543/1999 (EGT L 307, 2.12.1999, s. 46). Koden "999" betecknar "övriga ursprung".

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1882/2000
av den 6 september 2000
om ändring av exportbidragen för vitsocker och råsocker som exporteras i obearbetat skick

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 2038/1999 av den 13 september 1999 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker⁽¹⁾, ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 1527/2000⁽²⁾, särskilt artikel 18.5 tredje stycket i denna, och

av följande skäl:

- (1) Exportbidragen för vitsocker och råsocker som exporteras i obearbetat skick fastställdes i kommissionens förordning (EG) nr 1840/2000⁽³⁾, ändrad genom förordning (EG) nr 1858/2000⁽⁴⁾.
- (2) Tillämpningen av de närmare bestämmelserna i förordning (EG) nr 1840/2000 på de uppgifter som kommissionen har kännedom om medför att de nu gällande

exportbidragen bör ändras till de belopp som anges i bilagan till den här förordningen.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Exportbidragen för de produkter som räknas upp i artikel 1.1 a i förordning (EG) nr 2038/1999, odenaturerade och exporterade i obearbetat skick, fastställdes i bilagan till den ändrade förordningen (EG) nr 1840/2000 och skall ändras till de belopp som anges i bilagan till den här förordningen.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 7 september 2000.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 6 september 2000.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT L 252, 25.9.1999, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 175, 14.7.2000, s. 59.

⁽³⁾ EGT L 220, 31.8.2000, s. 6.

⁽⁴⁾ EGT L 221, 1.9.2000, s. 8.

BILAGA

till kommissionens förordning av den 6 september 2000 om ändring av exportbidragen för vitsocker och råsocker som exporteras i obearbetat skick

Produktnummer	Destination	Måttenhet	Bidragsbelopp
1701 11 90 9100	A00	EUR/100 kg	33,75 ⁽¹⁾
1701 11 90 9910	A00	EUR/100 kg	30,81 ⁽¹⁾
1701 11 90 9950	A00	EUR/100 kg	⁽²⁾
1701 12 90 9100	A00	EUR/100 kg	33,75 ⁽¹⁾
1701 12 90 9910	A00	EUR/100 kg	30,81 ⁽¹⁾
1701 12 90 9950	A00	EUR/100 kg	⁽²⁾
1701 91 00 9000	A00	EUR/1 % sackaros × 100 kg nettoprodukt	0,3669
1701 99 10 9100	A00	EUR/100 kg	36,69
1701 99 10 9910	A00	EUR/100 kg	36,81
1701 99 10 9950	A00	EUR/100 kg	36,81
1701 99 90 9100	A00	EUR/1 % sackaros × 100 kg nettoprodukt	0,3669

⁽¹⁾ Tillämpligt på råsocker med utbyte på 92 %. Om utbytet är ett annat än 92 % skall det tillämpliga exportbidraget beräknas i enlighet med bestämmelserna i artikel 19.4 i rådets förordning (EG) nr 2038/1999.

⁽²⁾ Fastställande upphävt genom kommissionens förordning (EEG) nr 2689/85 (EGT L 255, 26.9.1985, s. 12), ändrad genom förordning (EEG) nr 3251/85 (EGT L 309, 21.11.1985, s. 14).

Anm.: Produktkoderna och destinationskoderna serie "A" fastställs i kommissionens förordning (EEG) nr 3846/87 (EGT L 366, 24.12.1987, s. 1) i dess ändrade lydelse.

De numeriska destinationskoderna fastställs i kommissionens förordning (EG) nr 2543/1999 (EGT L 307, 2.12.1999, s. 46).

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1883/2000**av den 6 september 2000****om fastställande av det maximala exportbidraget för vitsocker med avseende på den sjätte delanbudsinfordran som utfärdas inom ramen för den stående anbudsinfordran som föreskrivs i förordning (EG) nr 1531/2000**

EUROPEISKA GEMENSKAPERNA KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 2038/1999 av den 13 september 1999 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker⁽¹⁾, ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 1527/2000⁽²⁾, särskilt artikel 18.5 tredje stycket i denna, och

av följande skäl:

- (1) I kommissionens förordning (EG) nr 1531/2000 av den 13 juli 2000 om en stående anbudsinfordran för att fastställa importavgifter och/eller exportbidrag för vitsocker⁽³⁾, krävs att delanbudsinfordringar skall utfärdas för export av detta socker.
- (2) I enlighet med artikel 9.1 i förordning (EG) nr 1531/2000 skall ett maximalt exportbidrag fastställas för den aktuella delanbudsinfordran i förekommande fall, med hänsyn särskilt till situationen och den förutsebara

utvecklingen i gemenskapen och på världsmarknaden i fråga om socker.

- (3) Efter en granskning av de anbud som har lämnats in till följd av den sjätte delanbudsinfordran bör de bestämmelser som anges i artikel 1 fastställas.
- (4) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för socker.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Med avseende på den sjätte delanbudsinfordran för vitsocker som utfärdas i enlighet med förordning (EG) nr 1531/2000 skall det maximala beloppet för exportbidrag fastställas till 39,850 EUR/100 kg.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 7 september 2000.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 6 september 2000.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT L 252, 25.9.1999, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 175, 14.7.2000, s. 59.

⁽³⁾ EGT L 175, 14.7.2000, s. 69.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1884/2000
av den 6 september 2000
om fastställande av de representativa priserna och tilläggsbeloppen för import av melass inom sockersektorn

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 2038/1999 av den 13 september 1999 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker⁽¹⁾, ändrad genom kommissionens förordning 1527/2000⁽²⁾,

med beaktande av kommissionens förordning (EG) nr 1422/95 av den 23 juni 1995 om tillämpningsföreskrifter för import av melass inom sockersektorn och om ändring av förordning (EEG) nr 785/68⁽³⁾, särskilt artiklarna 1.2 och 3.1 i denna, och

med beaktande av följande:

- (1) I förordning (EG) nr 1422/95 föreskrivs att cif-importpriset för melass, i fortsättningen kallat "representativt pris" skall fastställas i enlighet med kommissionens förordning (EEG) nr 785/68⁽⁴⁾. Detta pris bör fastställas för den standardkvalitet som definieras i artikel 1 i den förordningen.
- (2) Det representativa priset för melass beräknas för ett gränsövergångsställe i gemenskapen, i detta fall Amsterdam. Detta pris bör beräknas med utgångspunkt i de mest förmånliga uppköpsmöjligheterna på världsmarknaden, vilka fastställs på grundval av noteringarna eller priserna på den marknaden, justerade efter eventuella kvalitetsskillnader i förhållande till standardkvaliteten. Standardkvaliteten för melass har definierats i förordning (EEG) nr 785/68.
- (3) Vid fastställandet av de mest förmånliga uppköpsmöjligheterna på världsmarknaden bör hänsyn tas till all information om anbud på världsmarknaden, priser som registrerats på viktigare marknader i tredje land och försäljningskontrakt som ingåtts i internationell handel och som kommit till kommissionens kännedom antingen direkt eller via medlemsstaterna. I enlighet med artikel 7 i förordning (EEG) nr 785/68 får detta fastställande bygga på genomsnittet av flera priser, på villkor att detta genomsnitt kan betraktas som representativt för den faktiska marknadsutvecklingen.
- (4) Informationen skall inte beaktas när det inte är fråga om varor av sund och god marknadsmässig kvalitet eller om det pris som anges i anbudet endast gäller en liten

kvantitet och inte är representativt för marknaden. Dessutom skall det bortses från anbudspriser som inte kan antas vara representativa för den faktiska marknadsutvecklingen.

- (5) För att få upplysningar om melass av standardkvalitet som är jämförbara måste, allt efter den erbjudna melassens kvalitet, priserna höjas eller sänkas i förhållande till de resultat som erhållits i enlighet med artikel 6 i förordning (EEG) nr 785/68.
- (6) Ett representativt pris får i undantagsfall förbli oförändrat under en begränsad period när det anbudspris som legat till grund för det föregående fastställandet av det representativa priset inte har kommit till kommissionens kännedom och de anbudspriser som finns tillgängliga inte verkar vara tillräckligt representativa för den faktiska marknadsutvecklingen och skulle medföra plötsliga och väsentliga förändringar av det representativa priset.
- (7) När det finns en skillnad mellan utlösningspriset för produkten i fråga och det representativa priset bör tilläggsbeloppen för import fastställas på de villkor som anges i artikel 3 i förordning (EG) nr 1422/95. Om importtullen upphävs tillfälligt i enlighet med artikel 5 i förordning (EG) nr 1422/95 bör särskilda belopp fastställas för dessa tullar.
- (8) Tillämpningen av dessa bestämmelser medför att de representativa priserna och tilläggsbeloppen för import av produkterna i fråga bör fastställas så som anges i bilagan till denna förordning.
- (9) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för socker.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De representativa priser och de tilläggsbelopp som skall tillämpas vid import av den produkt som avses i artikel 1 i förordning (EG) nr 1422/95 fastställs i enlighet med bilagan.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 7 september 2000.

⁽¹⁾ EGT L 252, 25.9.1999, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 175, 14.7.2000, s. 59.

⁽³⁾ EGT L 141, 24.6.1995, s. 12.

⁽⁴⁾ EGT L 145, 27.6.1968, s. 12.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 6 september 2000.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

BILAGA

till förordning om fastställande av de representativa priserna och tilläggsbeloppen för import av melass inom sockersektorn

(i EUR)

KN-nummer	Representativt pris per 100 kg nettovikt av produkten i fråga	Tilläggsbelopp per 100 kg nettovikt av produkten i fråga	Den tull som skall tas ut på grund av det upphävande som avses i artikel 5 i förordning (EG) nr 1422/95 per 100 kg nettovikt av produkten i fråga ^(?)
1703 10 00 ⁽¹⁾	9,06	—	0
1703 90 00 ⁽¹⁾	9,61	—	0

⁽¹⁾ Fastställande för den standardkvalitet som definieras i artikel 1 i den ändrade förordningen (EEG) nr 785/68.

^(?) Detta belopp skall i enlighet med artikel 5 i förordning (EG) nr 1422/95 ersätta den tullsats som Gemensamma tulltaxan föreskriver för dessa produkter.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1885/2000
av den 6 september 2000
om upphävande av förordningarna (EG) nr 1758/98 och (EG) nr 539/2000 om stående anbuds-
fordringar för export av spannmål som innehas av vissa interventionsorgan

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska
gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 1766/92 av den
30 juni 1992 om den gemensamma organisationen av mark-
naden för spannmål ⁽¹⁾, senast ändrad genom förordning (EG)
nr 1666/2000 ⁽²⁾, särskilt artikel 5 i denna, och

av följande skäl:

- (1) I kommissionens förordning (EEG) nr 2131/93 ⁽³⁾,
ändrad genom förordning (EG) nr 1630/2000 ⁽⁴⁾, fast-
ställs förfarandet vid och villkoren för försäljning av
spannmål som innehas av interventionsorgan.
- (2) Det är lämpligt av ekonomiska skäl att upphäva anbuds-
infordringarna som föreskrivs i kommissionens förord-
ningar (EG) nr 1758/98 ⁽⁵⁾ och (EG) nr 539/2000 ⁽⁶⁾.

- (3) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är fören-
liga med yttrandet från Förvaltningskommittén för
spannmål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordningarna (EG) nr 1758/98 och (EG) nr 539/2000
upphävs.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft samma dag som den offentlig-
görs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 6 september 2000.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT L 181, 1.7.1992, s. 21.

⁽²⁾ EGT L 193, 29.7.2000, s. 1.

⁽³⁾ EGT L 191, 31.7.1993, s. 76.

⁽⁴⁾ EGT L 187, 26.7.2000, s. 24.

⁽⁵⁾ EGT L 221, 8.8.1998, s. 3.

⁽⁶⁾ EGT L 65, 14.3.2000, s. 14.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1886/2000

av den 6 september 2000

om tillämpningsföreskrifter till rådets förordning (EG) nr 104/2000 när det gäller att utvidga tillämpningen av vissa regler som antagits av fiskerisektorns producentorganisationer till att omfatta ej anslutna aktörer

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 104/2000 av den 17 december 1999 om den gemensamma organisationen av marknaden för fiskeri- och vattenbruksprodukter ⁽¹⁾, särskilt artikel 7.10 i denna, och

av följande skäl:

- (1) Förordning (EG) nr 104/2000 som upphävde rådets förordningar (EEG) nr 3759/92 ⁽²⁾ och (EEG) nr 1772/82 ⁽³⁾ från och med den 1 januari 2001 innehåller bestämmelser om en utvidgning av regler som införts av producentorganisationer till ej anslutna aktörer. Det är nu lämpligt att fylla ut den ram som fastställs genom förordning (EG) nr 104/2000 genom att meddela tillämpningsföreskrifter och genom att upphäva den gällande förordningen i detta ämne, nämligen kommissionens förordning (EEG) nr 3190/82 ⁽⁴⁾, ändrad genom förordning (EG) nr 1336/95 ⁽⁵⁾.
- (2) Det är nödvändigt att fastställa vilka kriterier som skall användas vid bedömning av representativiteten hos de producentorganisationer vars regler föreslås få utvidgad tillämpning, så att de omfattar även ej anslutna aktörer. Dessa kriterier bör omfatta både hur stor andel av den totala saluförda kvantiteten av den berörda arten som organisationens medlemmar svarar för, och andelen fiskare i det berörda området som är anslutna till organisationen.
- (3) För att harmonisera genomförandet av dessa åtgärder bör de regler om produktion och saluföring som kan utvidgas till att omfatta även ej anslutna aktörer fastställas. Av samma skäl bör det anges i vilket led dessa utvidgade regler skall tillämpas.
- (4) För att upprätthålla en viss stabilitet när det gäller villkoren för saluföring av fiskeriprodukter bör det fastställas en minimiperiod för tillämpning av reglerna.
- (5) En medlemsstat som beslutar att regler som antagits av en producentorganisation skall göras obligatoriska måste överlämna dessa till kommissionen för granskning. Det är därför nödvändigt att fastställa vilken information som skall överlämnas till kommissionen.
- (6) Det är nödvändigt att medlemsstaterna och kommissionen offentliggör information om sådan utvidgad tillämpning av regler som kan påverka sektorn.

(7) Alla ändringar av regler vars tillämpning utvidgats till att omfatta ej anslutna aktörer bör underkastas samma krav på anmälan till kommissionen och offentliggörande som den första utvidgade tillämpningen.

(8) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för fiskeriprodukter.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Den produktion och saluföring som äger rum inom en producentorganisation skall anses vara tillräckligt representativ i det område där en utvidgad tillämpning av reglerna föreslås, om följande villkor är uppfyllda:

- a) Den saluföring som producentorganisationen eller dess medlemmar svarar för av den art som reglerna skall gälla omfattar mer än 65 % av den totala saluförda kvantiteten.
- b) Antalet fiskare ombord på de fartyg som producentorganisationens medlemmar använder är mer än 50 % av det totala antalet fiskare som är etablerade i området och som skulle omfattas av reglerna.

2. Vid tillämpning av punkt 1 a skall hänsyn tas till de kvantiteter som saluförts under föregående regleringsår.

3. Vid beräkningen av den procentandel som anges i punkt 1 b skall fiskare ombord på fartyg vars totallängd är högst 10 meter räknas in i proportion till förhållandet mellan de kvantiteter som dessa fiskare saluför och den totala kvantitet som saluförs i området i fråga.

Artikel 2

De produktions- och saluföringsbestämmelser som avses i artikel 7.1 a i förordning (EG) nr 104/2000 skall omfatta följande uppgifter:

- a) De saluförda produkternas kvalitet, storlek eller vikt samt presentation.
- b) Provtagning, behållare för försäljningsändamål, förpackning, märkning samt användning av is.
- c) Villkor för det första utsläppandet på marknaden som kan omfatta regler om en rationell avsättning för produkter för att stabilisera marknaden.

Artikel 3

De regler vars tillämpning skall utvidgas till att omfatta även ej anslutna aktörer skall tillämpas i minst 90 dagar.

⁽¹⁾ EGT L 17, 21.1.2000, s. 22.

⁽²⁾ EGT L 388, 31.12.1992, s. 1.

⁽³⁾ EGT L 197, 6.7.1982, s. 1.

⁽⁴⁾ EGT L 338, 30.11.1982, s. 11.

⁽⁵⁾ EGT L 129, 14.6.1995, s. 4.

Artikel 4

Om en medlemsstat beslutar att utvidga tillämpningen av vissa regler som en producentorganisation antagit till att omfatta även ej anslutna aktörer skall den anmälan till kommissionen som avses i artikel 7.3 i förordning (EG) nr 104/2000 innehålla åtminstone följande uppgifter:

- a) Den berörda producentorganisationens namn och adress.
- b) Alla uppgifter som behövs för att visa att organisationen är representativ, särskilt med hänvisning till de kriterier som anges i artikel 1.
- c) Vilka regler som berörs.
- d) Motiveringen för dessa regler, med bestyrkande uppgifter.
- e) Det geografiska område inom vilket dessa regler avses bli obligatoriska.
- f) Reglernas varaktighet.
- g) Datum för ikraftträdande.

Artikel 5

Medlemsstaterna skall offentliggöra de regler som de har beslutat att göra obligatoriska åtminstone åtta dagar innan de träder i kraft.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 6 september 2000.

Artikel 6

Alla ändringar av de regler vars tillämpning utvidgats till att omfatta även ej anslutna aktörer skall omfattas av artiklarna 4 och 5.

Artikel 7

De beslut som kommissionen fattar enligt artikel 7.3 andra stycket, andra strecksatsen och enligt artikel 7.5 i förordning (EG) nr 104/2000 om att ogiltigförklara en utvidgning av regler skall offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 8

Förordning (EEG) nr 3190/82 skall upphöra att gälla.

Artikel 9

Denna förordning träder i kraft den sjunde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Den skall tillämpas från och med den 1 januari 2001.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1887/2000
av den 6 september 2000
om provisoriskt godkännande av en ny tillsats i foder
(Text av betydelse för EES)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets direktiv 70/524/EEG av den 23 november 1970 om fodertillsatser⁽¹⁾, senast ändrat genom kommissionens förordning (EG) nr 1353/2000⁽²⁾, särskilt artikel 3 i detta, och

av följande skäl:

- (1) Enligt direktiv 70/524/EEG får en ny fodertillsats godkännas med hänsyn till den vetenskapliga och tekniska utvecklingen.
- (2) En ny fodertillsats får ges ett provisoriskt godkännande under förutsättning att den inte genom sitt användnings-sätt inverkar negativt på människors eller djurs hälsa eller miljön, att den inte skadar konsumenten genom att förändra animalieproduktens egenskaper, att dess förekomst i fodret kan kontrolleras och att det är rimligt att på grundval av tillgängliga resultat anta att effektivitetskravet i artikel 3A.a i direktiv 70/524/EEG är uppfyllt.
- (3) Att döma av de uppgifter som här lämnats in som dokumentation och som granskats av medlemsstaterna verkar det som om villkoren för provisoriskt godkännande av "klinoptilit av sedimentärt ursprung" som tillhör gruppen "bindemedel, klumpförebyggande medel och koaguleringsmedel" är uppfyllda.
- (4) "Klinoptilit av sedimentärt ursprung" bör ingå i det övervakningsprogram för eventuella dioxinhalter som redan tillämpas för andra redan godkända tillsatser i samma grupp. Ett sådant program har införts för godkända

bindemedel, klumpförebyggande medel och koaguleringsmedel, genom förordning (EG) nr 2439/1999⁽³⁾, ändrad genom förordning (EG) nr 739/2000⁽⁴⁾. Efter den 15 oktober 2000, som har satts som datum då resultaten från hela övervakningsprogrammet skall vara tillgängliga, kommer dioxinanalysmetodens gränsvärde att tillämpas om det inte har upprättats någon särskild högsta halt grundat på tillräckliga uppgifter från övervakningsprogrammet för kontroll av närvaron av dioxiner i denna nya tillsats.

- (5) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Ständiga foderkommittén.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

"Klinoptilit av sedimentärt ursprung", som tillhör gruppen "bindemedel, klumpförebyggande medel och koaguleringsmedel", godkänns härmed provisoriskt i enlighet med direktiv 70/524/EEG som fodertillsats på de villkor som fastställs i bilagan till denna förordning.

Kommissionen kommer, före den 15 oktober 2000, att ånyo granska denna förordning mot bakgrund av resultaten av övervakningsprogrammet för kontroll av närvaron av dioxiner i denna nya tillsats.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 6 september 2000.

På kommissionens vägnar

David BYRNE

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT L 270, 14.12.1970, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 155, 28.6.2000, s. 15.

⁽³⁾ EGT L 297, 18.11.1999, s. 8.

⁽⁴⁾ EGT L 87, 8.4.2000, s. 14.

BILAGA

Bindemedel, klumpförebyggande medel och koaguleringsmedel

Nr	Tillsats	Kemisk formel, beskrivning	Djurart eller djurkategori	Maximiålder	Lägsta halt	Högsta halt	Övriga bestämmelser	Tillståndet gäller till och med
					mg/kg helfoder			
4	Klinoptilolit av sedimentärt ursprung	Hydratiserat kalciumaluminiumsilikat av sedimentärt ursprung som innehåller minst 80 % klinoptilolit och högst 20 % lermineral. Får ej innehålla fibrer och kvarts. Högsta dioxinhalt ⁽¹⁾	Slaktsvin	—	—	20 000	Alla fodertyper	30.9.2001
			Slaktkycklingar	—	—	20 000	Alla fodertyper	30.9.2001
			Slaktkalkoner	—	—	20 000	Alla fodertyper	30.9.2001
			Nötkreatur	—	—	20 000	Alla fodertyper	30.9.2001
			Lax	—	—	20 000	Alla fodertyper	30.9.2001

⁽¹⁾ Om ingen högsta halt har fastställts på grundval av tillräckliga vetenskapliga uppgifter om förekomst av dioxiner, skall gränsvärdet 500 pg WHO-PCDD/F-OMS/kg gälla från och med den 15 oktober 2000.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1888/2000
av den 6 september 2000
om ändring av rådets förordning (EEG) nr 1010/86 om allmänna bestämmelser för produktionsbidrag för vissa sockerprodukter som används inom den kemiska industrin

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 2038/1999 av den 13 september 1999 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker⁽¹⁾, ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 1527/2000⁽²⁾,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 1010/86 av den 25 mars 1986 om allmänna bestämmelser för produktionsbidrag för vissa sockerprodukter som används inom den kemiska industrin⁽³⁾, senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 2074/98⁽⁴⁾, särskilt artikel 4a.1a i denna, och

av följande skäl:

- (1) Genom kommissionens förordning (EG) nr 2074/98 minskas under en provperiod på två år det standardbelopp som avses i artikel 4a.1a i förordning (EEG) nr 1010/86 från 8,45 till 6,45 euro per 100 kg vitsocker.
- (2) Införandet av denna minskning har visat sig ha positiva effekter på systemet för produktionsbidrag. Dessa effekter bör emellertid granskas under ytterligare en

period innan slutgiltiga slutsatser kan dras. Följaktligen är det nödvändigt att förlänga tillämpandet av minskningen med ytterligare en period på nio månader tills det gällande kvotsystemet inom sockersektorn löper ut.

- (3) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för socker.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Artikel 4a.1b i förordning (EEG) nr 1010/86 skall ersättas med följande:

"1b. Under perioden 1 oktober 1998–30 juni 2001 skall det standardbelopp som avses i punkt 1 minskas till 6,45 euro per 100 kg vitsocker."

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tredje dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 6 september 2000.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT L 252, 25.9.1999, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 175, 14.7.2000, s. 59.

⁽³⁾ EGT L 94, 9.4.1986, s. 9.

⁽⁴⁾ EGT L 265, 30.9.1998, s. 8.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1889/2000
av den 6 september 2000
om ändring av importtullar inom spannmålssektorn

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 1766/92 av den 30 juni 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål⁽¹⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 1666/2000⁽²⁾,

med beaktande av kommissionens förordning (EG) nr 1249/96 av den 28 juni 1996 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 1766/92 vad avser importtullar inom spannmålssektorn⁽³⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 2519/98⁽⁴⁾, särskilt artikel 2.1 i denna, och

av följande skäl:

- (1) Importtullarna inom spannmålssektorn har fastställts i kommissionens förordning (EG) nr 1861/2000⁽⁵⁾, ändrad genom förordning (EG) nr 1870/2000⁽⁶⁾.

- (2) I artikel 2.1, i förordning (EG) nr 1249/96 föreskrivs att om genomsnittet av de beräknade importtullarna under den period då de tillämpas, skiljer sig med 5 euro/ton från den fastställda tullen skall en justering som motsvarar denna göras. Denna skillnad har uppstått. Det är därför nödvändigt att justera de importtullar som fastställts i förordning (EG) nr 1861/2000.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Bilagorna I och II till förordning (EG) nr 1870/2000 skall ersättas med bilagorna I och II till denna förordning.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 7 september 2000.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 6 september 2000.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT L 181, 1.7.1992, s. 21.

⁽²⁾ EGT L 193, 29.7.2000, s. 1.

⁽³⁾ EGT L 161, 29.6.1996, s. 125.

⁽⁴⁾ EGT L 315, 25.11.1998, s. 7.

⁽⁵⁾ EGT L 221, 1.9.2000, s. 14.

⁽⁶⁾ EGT L 222, 2.9.2000, s. 15.

BILAGA I

Importtullar för de produkter som avses i artikel 10.2 i förordning (EEG) nr 1766/92

KN-nummer	Produkt	Tull på import som sker land-, flod- eller havsvägen från hamnar i Medelhavet, Svarta havet eller Östersjön (EUR/ton)	Tull på import som sker luft- eller havsvägen från övriga hamnar ⁽²⁾ (EUR/ton)
1001 10 00	Durumvete av hög kvalitet	0,00	0,00
	av medelhög kvalitet ⁽¹⁾	0,00	0,00
1001 90 91	Vanligt vete, för utsäde	1,72	0,00
1001 90 99	Vanligt vete av hög kvalitet, av annat slag än för utsäde ⁽³⁾	1,72	0,00
	av medelhög kvalitet	33,40	23,40
	av låg kvalitet	52,62	42,62
1002 00 00	Råg	49,80	39,80
1003 00 10	Korn, för utsäde	49,80	39,80
1003 00 90	Korn av annat slag än för utsäde ⁽³⁾	49,80	39,80
1005 10 90	Majs för utsäde av annat slag	94,00	90,58
1005 90 00	Majs av annat slag än för utsäde ⁽³⁾	94,00	90,58
1007 00 90	Sorghum av andra slag än för utsäde	74,50	64,50

⁽¹⁾ För durumvete som inte uppfyller den minimikvalitet för durumvete av medelhög kvalitet som avses i bilaga I i förordning (EG) nr 1249/96, skall den tullsats tillämpas som fastställts för vanligt vete av låg kvalitet.

⁽²⁾ För produkter som anländer till gemenskapen via Atlanten eller via Suezkanalen (artikel 2.4 i förordning (EG) nr 1249/96) kan importören erhålla en nedsättning av tullarna med

— 3 EUR/ton om lossningshamnen ligger i Medelhavet,

— 2 EUR/ton om lossningshamnen ligger i Irland, Förenade kungariket, Danmark, Sverige, Finland eller vid den Iberiska halvöns atlantkust.

⁽³⁾ När villkoren i artikel 2.5 i förordning (EG) nr 1249/96 är uppfyllda kan importören erhålla schablonmässig nedsättning med 14 eller 8 EUR/ton.

BILAGA II

Faktorer för beräkning av tullar

(perioden 31.8.2000–5.9.2000)

1. Genomsnittet för tvåveckorsperioden före dagen för fastställande:

Börsnotering	Minneapolis	Kansas-City	Chicago	Chicago	Minneapolis	Minneapolis	Minneapolis
Produkt (% proteiner vid 12 % vattenhalt)	HRS2. 14 %	HRW2. 11,5 %	SRW2	YC3	HAD2	medelhög kvalitet (*)	US barley 2
Notering (euro/ton)	124,59	115,23	106,12	77,81	178,17 (**)	168,17 (**)	101,06 (**)
Tillägg för golfen (euro/ton)	—	12,56	2,21	7,50	—	—	—
Tillägg för Stora sjöarna (euro/ton)	24,55	—	—	—	—	—	—

(*) Negativt bidrag (discount) på 10 euro per ton (artikel 4.1 i förordning (EG) nr 1249/96).

(**) Fob Stora sjöarna.

2. Kostnader för fraktsatser: Mexikanska golfen–Rotterdam: 19,95 euro/ton, Stora sjöarna–Rotterdam: 30,04 euro/ton.

3. Tillskott avseende artikel 4.2, tredje stycket i förordning (EG) nr 1249/96: 0,00 euro/ton (HRW2)
0,00 euro/ton (SRW2).

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1890/2000
av den 6 september 2000
om ändring av exportbidragen för spannmål och för mjöl och krossgryn av vete eller råg

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 1766/92 av den 30 juni 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål⁽¹⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 1666/2000⁽²⁾, särskilt artikel 13.2 fjärde stycket i denna, och

av följande skäl:

- (1) Exportbidragen för spannmål och för mjöl och krossgryn av vete eller råg fastställs i kommissionens förordning (EG) nr 1836/2000⁽³⁾, ändrad genom förordning (EG) nr 1853/2000⁽⁴⁾.
- (2) Tillämpningen av de närmare bestämmelserna i förordning (EG) nr 1836/2000 på de uppgifter som kommissionen känner till medför att de exportbidrag som för

närvarande gäller bör ändras till de belopp som fastställs i bilagan till den här förordningen.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De exportbidrag som fastställs i bilagan till den ändrade förordningen (EG) nr 1836/2000 för de produkter som anges i artikel 1 a, 1 b och 1 c i förordning (EEG) nr 1766/92 och som exporteras i obearbetat skick, ändras på så sätt som framgår av bilagan till den här förordningen för de produkter som anges i den.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 7 september 2000.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 6 september 2000.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT L 181, 1.7.1992, s. 21.

⁽²⁾ EGT L 193, 29.7.2000, s. 1.

⁽³⁾ EGT L 219, 30.8.2000, s. 22.

⁽⁴⁾ EGT L 220, 31.8.2000, s. 37.

BILAGA

till kommissionens förordning av den 6 september 2000 om ändring av exportbidragen för spannmål och för mjöl och krossgryn av vete eller råg

Produktnummer	Destination	Måttenhet	Bidragsbelopp	Produktnummer	Destination	Måttenhet	Bidragsbelopp
1001 10 00 9200	—	EUR/t	—	1101 00 11 9000	—	EUR/t	—
1001 10 00 9400	A00	EUR/t	0	1101 00 15 9100	A00	EUR/t	0
1001 90 91 9000	—	EUR/t	—	1101 00 15 9130	A00	EUR/t	0
1001 90 99 9000	A00	EUR/t	0	1101 00 15 9150	A00	EUR/t	0
1002 00 00 9000	A00	EUR/t	0	1101 00 15 9170	A00	EUR/t	0
1003 00 10 9000	—	EUR/t	—	1101 00 15 9180	A00	EUR/t	0
1003 00 90 9000	A00	EUR/t	0	1101 00 15 9190	—	EUR/t	—
1004 00 00 9200	—	EUR/t	—	1101 00 90 9000	—	EUR/t	—
1004 00 00 9400	—	EUR/t	—	1102 10 00 9500	A00	EUR/t	42,75
1005 10 90 9000	—	EUR/t	—	1102 10 00 9700	A00	EUR/t	33,75
1005 90 00 9000	A00	EUR/t	0	1102 10 00 9900	—	EUR/t	—
1007 00 90 9000	—	EUR/t	—	1103 11 10 9200	A00	EUR/t	0 ⁽¹⁾
1008 20 00 9000	—	EUR/t	—	1103 11 10 9400	A00	EUR/t	0 ⁽¹⁾
				1103 11 10 9900	—	EUR/t	—
				1103 11 90 9200	A00	EUR/t	0 ⁽¹⁾
				1103 11 90 9800	—	EUR/t	—

(¹) Inget exportbidrag beviljas om produkten innehåller sammanpressat mjöl.

Anm.: Produktkoderna och destinationskoderna serie "A" fastställs i kommissionens förordning (EEG) nr 3846/87 (EGT L 366, 24.12.1987, s. 1) i dess ändrade lydelse.

De numeriska destinationskoderna fastställs i förordning (EG) nr 2543/1999 (EGT L 307, 2.12.1999, s. 46).

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1891/2000
av den 6 september 2000
om ändring av det korrektionsbelopp som tillämpas på exportbidraget för spannmål

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 1766/92 av den 30 juni 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål ⁽¹⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 1666/2000 ⁽²⁾, särskilt artikel 13.8 i denna, och

av följande skäl:

- (1) Det korrektionsbelopp som tillämpas på exportbidraget för spannmål fastställs i kommissionens förordning (EG) nr 1734/2000 ⁽³⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 1859/2000 ⁽⁴⁾.
- (2) På grundval av dagens cif-priser och cif-priser för terminsleverans och med hänsyn till den utveckling som kommer att ske på marknaden inom en överskådlig

framtid bör det korrektionsbelopp som för närvarande tillämpas på exportbidraget för spannmål ändras.

- (3) Korrektionsbeloppet skall fastställas efter samma procedur som exportbidraget; det kan ändras under perioden mellan fastställelserna.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Det korrektionsbelopp som avses i artikel 1.1 a, b och c i förordning (EEG) nr 1766/92 och som tillämpas på förutfastställda exportbidrag för de produkter som avses, med undantag av malt, ändras till det som anges i bilagan till den här förordningen.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 7 september 2000.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 6 september 2000.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT L 181, 1.7.1992, s. 21.

⁽²⁾ EGT L 193, 29.7.2000, s. 1.

⁽³⁾ EGT L 198, 4.8.2000, s. 30.

⁽⁴⁾ EGT L 221, 1.9.2000, s. 10.

BILAGA

till kommissionens förordning av den 6 september 2000 om ändring av det korrektionsbelopp som tillämpas på exportbidraget för spannmål

(EUR/t)

Produktnummer	Bestämmelse-land	Nuvarande 9	Period 1 10	Period 2 11	Period 3 12	Period 4 1	Period 5 2	Period 6 3
1001 10 00 9200	—	—	—	—	—	—	—	—
1001 10 00 9400	A00	0	-1,00	-2,00	-3,00	-4,00	—	—
1001 90 91 9000	—	—	—	—	—	—	—	—
1001 90 99 9000	A00	0	-1,00	-2,00	-3,00	-4,00	—	—
1002 00 00 9000	A00	0	0,00	0,00	0,00	0,00	—	—
1003 00 10 9000	—	—	—	—	—	—	—	—
1003 00 90 9000	A00	0	-1,00	-2,00	-3,00	-4,00	—	—
1004 00 00 9200	—	—	—	—	—	—	—	—
1004 00 00 9400	A00	0	-1,00	-2,00	-3,00	-4,00	—	—
1005 10 90 9000	—	—	—	—	—	—	—	—
1005 90 00 9000	—	—	—	—	—	—	—	—
1007 00 90 9000	—	—	—	—	—	—	—	—
1008 20 00 9000	—	—	—	—	—	—	—	—
1101 00 11 9000	—	—	—	—	—	—	—	—
1101 00 15 9100	A00	0	-1,37	-2,74	-4,11	-5,48	—	—
1101 00 15 9130	A00	0	-1,28	-2,56	-3,84	-5,12	—	—
1101 00 15 9150	A00	0	-1,18	-2,36	-3,54	-4,72	—	—
1101 00 15 9170	A00	0	-1,09	-2,18	-3,27	-4,36	—	—
1101 00 15 9180	A00	0	-1,02	-2,04	-3,06	-4,08	—	—
1101 00 15 9190	—	—	—	—	—	—	—	—
1101 00 90 9000	—	—	—	—	—	—	—	—
1102 10 00 9500	A00	0	0,00	0,00	0,00	0,00	—	—
1102 10 00 9700	A00	0	0,00	0,00	0,00	0,00	—	—
1102 10 00 9900	—	—	—	—	—	—	—	—
1103 11 10 9200	A00	0	-1,50	-3,00	-4,50	-6,00	—	—
1103 11 10 9400	A00	0	-1,34	-2,68	-4,02	-5,36	—	—
1103 11 10 9900	—	—	—	—	—	—	—	—
1103 11 90 9200	A00	0	-1,37	-2,74	-4,11	-5,48	—	—
1103 11 90 9800	—	—	—	—	—	—	—	—

Anm.: Produktkoderna och destinationskoderna serie "A" fastställs i kommissionens förordning (EEG) nr 3846/87 (EGT L 366, 24.12.1987, s. 1) i dess ändrade lydelse.

De numeriska destinationskoderna fastställs i kommissionens förordning (EG) nr 2543/1999 (EGT L 307, 2.12.1999, s. 46).

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1892/2000
av den 6 september 2000
om avvisande av ansökningar om exportlicens inom spannmålssektorn

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 1766/92 av den 30 juni 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål⁽¹⁾, senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 1666/2000⁽²⁾,

med beaktande av kommissionens förordning (EG) nr 1162/95 av den 23 maj 1995 om särskilda tillämpningsföreskrifter för systemet med import- och exportlicenser för spannmål och ris⁽³⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 1432/1999⁽⁴⁾, särskilt artikel 7.3 i denna, och

av följande skäl:

Mängden ansökningar om exportlicenser med förutfastställelse av exportbidrag för vanligt vete och spält är substantiell och av spekulativ karaktär. Det har därför beslutats att alla ansök-

ningar om exportlicenser för produkter framställda den 6 september 2000 skall avvisas.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

I enlighet med artikel 7.3 i förordning (EG) nr 1162/95 skall ansökningar om exportlicenser med förutfastställelse av exportbidrag för produkter hörande under KN-nummer 1101 00 15 framställda den 6 september 2000 avvisas.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 7 september 2000.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 6 september 2000.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

⁽¹⁾ EGT L 181, 1.7.1992, s. 21.

⁽²⁾ EGT L 193, 29.7.2000, s. 1.

⁽³⁾ EGT L 117, 24.5.1995, s. 2.

⁽⁴⁾ EGT L 166, 1.7.1999, s. 56.

II

(Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 2 juni 1999

om det statliga stöd som Italien har beviljat företaget Seleco SpA

[delgivet med nr K(1999) 1524]

(Endast den italienska texten är giltig)

(Text av betydelse för EES)

(2000/536/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT
DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 88.2 första stycket i detta,

med beaktande av Avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, särskilt artikel 62.1 a i detta,

efter att i enlighet med nämnda artiklar ha gett berörda parter tillfälle att yttra sig, och

av följande skäl:

I. FÖRFARANDE

(1) Genom en skrivelse registrerad den 30 mars 1994 anmälde den autonoma regionen Friuli-Venezia Giulia i enlighet med artikel 88.3 i fördraget till kommissionen regionallag nr 47/94 om särskilda åtgärder till förmån för firma Seleco SpA, Pordenone (nedan kallad Seleco).

(2) Genom skrivelser av den 12 april och den 26 juli 1994 begärde kommissionen ytterligare upplysningar hos de italienska myndigheterna. Italien besvarade inte dessa skrivelser. Genom uppgifter i pressen fick kommissionen den 6 augusti 1994 kännedom om att åtgärderna hade genomförts innan kommissionen hade yttrat sig i ärendet. Stödet avfördes därför den 18 augusti 1994 från registret över anmälda stöd och infördes i stället i

registret över ej anmälda stöd under nummer NN 92/94. Kommissionen hade dessutom erfarit att firma Ristrutturazione Elettronica SpA (nedan kallad REL) delvis hade efterskönt sina fordringar hos Seleco på grundval av ett avtal som ingåtts under 1994 om förlusttäckning för räkenskapsåret 1993.

(3) Eftersom de italienska myndigheterna inte inkommit med några ytterligare upplysningar och eftersom det förelåg tvivel om huruvida stödet i fråga var förenligt med den gemensamma marknaden, beslutade kommissionen den 27 september 1994 att inleda ett förfarande enligt artikel 88.2 i fördraget.

(4) De italienska myndigheterna underrättades om att förfarandet inletts genom en skrivelse av den 10 oktober 1994. Italien meddelade sina synpunkter genom en skrivelse av den 27 mars 1995. Kommissionen uppmanade berörda parter att inkomma med synpunkter genom offentliggörande i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* ⁽¹⁾ av skrivelsen till de italienska myndigheterna. Inga synpunkter från tredje part inkom efter offentliggörandet.

(5) Genom skrivelser av den 26 oktober 1994, den 30 januari 1995, den 19 april 1995, den 7 juli 1995, den 25 augusti 1995 och den 19 november 1996 begärde kommissionen hos de italienska myndigheterna närmare upplysningar som inkom den 10 november 1994, den 31 mars 1995, den 27 juni 1995, den 19 december 1995, den 22 januari 1996, den 5 december 1996 och den 11 februari 1997. Den 22 november 1995 fick kommissionen ytterligare upplysningar under ett möte mellan företrädare för kommissionen och den italienska regeringen.

⁽¹⁾ EGT C 373, 29.12.1994, s. 5.

- (6) Då kommissionen stod i begrepp att avsluta förfarandet, fick den, även denna gång genom uppgifter i pressen, kännedom om andra offentliga ingripanden till förmån för Seleo. Genom en skrivelse av den 19 november 1996 begärde kommissionen hos de italienska myndigheterna närmare uppgifter om dessa ingripanden. De italienska myndigheternas svar inkom den 5 december 1996 och den 11 februari 1997. Uppgifterna i dessa skrivelser föranledde kommissionen att genom beslut av den 3 februari 1998 utvidga förfarandet enligt artikel 88.2 i fördraget till att även gälla dessa nya åtgärder.
- (7) Den skrivelse, genom vilken de italienska myndigheterna underrättades om utvidgningen av förfarandet avsändes den 18 februari 1998. Italien lämnade inte några synpunkter på denna utvidgning av förfarandet inom föreskriven tid. Kommissionen uppmanade genom offentliggörande i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* ⁽²⁾ av samma skrivelse berörda tredje parter att inkomma med synpunkter. Några sådana synpunkter inkom inte till kommissionen.
- (8) Eftersom inga förklaringar inkommit från de italienska myndigheterna sändes den 15 juli 1998 en påminnelse, i vilken det angavs att ett föreläggande skulle översändas om skrivelsen inte besvarades. Den 30 juli 1998 begärde de italienska myndigheterna en ytterligare tidsfrist, som löpte ut den 4 september 1998.
- (9) Efter flera formella och informella påminnelser meddelade de italienska myndigheterna kommissionen genom en skrivelse av den 21 september 1998 att Seleo hade förklarats i konkurs den 17 april 1997, dvs. tio månader före meddelandet om utvidgningen av förfarandet. När kommissionen fått kännedom om detta, genom skrivelse av den 29 september 1998, begärde den kompletterande upplysningar hos de italienska myndigheterna om likvidationsförfarandet för Seleo. Eftersom man den 17 november 1998 endast erhållit ofullständiga uppgifter, antog kommissionen den 2 december 1998 ett beslut om föreläggande ⁽³⁾ för att få tillgång till de uppgifter som saknades. Ytterligare förklaring begärdes genom en skrivelse av den 28 april 1999. Den italienska regeringens svar inkom den 21 maj 1999.

II. BESKRIVNING AV STÖDET

II.1 Det stödmottagande företaget

- (10) Firma Seleo, med säte i Pordenone (Friuli-Venezia Giulia), var verksam på hemelektronikmarknaden, närmare bestämt inom följande tre sektorer: färgteveapparater, dekodrar för krypterade program (betalteve-sektorn) och professionell utrustning (videoprojektorer

och monitorer). I likhet med andra italienska företag inom denna sektor har Seleo under de senaste tio åren erhållit stöd från REL ⁽⁴⁾.

- (11) Selecokoncernen (nedan kallad koncernen) hade sin verksamhet huvudsakligen koncentrerad till Italien med partnerföretag på Malta, i Spanien (fram till utgången av 1993), i Tyskland och i Nederländerna. Koncernens försäljning omfattade hela gemenskapen och EES-länderna.
- (12) I följande tabell ges uppgifter om koncernens omsättning, resultat och bolagskapital (från och med 1993):

(miljarder italienska lire)

	Omsättning	Vinst (förlust)	Bolagskapital
1989	334	(25,3)	—
1990	384	(11,4)	—
1991	351	2,4	—
1992	323	0,5	—
1993	374	(77,5)	54,5
1994	266	(41,6)	45
1995	254	(64,2)	32,7

- (13) Resultaten för 1996 har inte meddelats. Omsättningen under 1993 fördelades på färgteveapparater (75 %), dekodrar (6 %) och videoprojektorer (4 %).
- (14) Den 17 april 1997 förklarade domstolen Seleo i konkurs. Företaget hade cirka 154 miljarder italienska lire i skulder, varav endast 43 % förenade med förmånsrätt. Detta beslut meddelades till kommissionen först den 21 september 1998 efter en rad förfrågningar i syfte att få fram de uppgifter som krävdes i samband med utvidgningen av förfarandet.

II.1.1 Kapitaltillskottet under 1994

- (15) Den 31 december 1993 uppgick Seleos bolagskapital till 54,48 miljarder lire, fördelat på SOFIN, REL och Friulia SpA (nedan kallad Friulia) med följande andelar:

	Kapital (i miljoner lire)	% av det totala antalet aktier
SOFIN SpA	20 157	37
Friulia SpA	2 000	3,7
REL SpA	32 320	59,3
Totalt	54 477	100

⁽²⁾ EGT C 155, 20.5.1998, s. 10.

⁽³⁾ Ännu ej offentliggjort i EGT.

⁽⁴⁾ Ett offentligt statligt organ för omstrukturering av hemelektroniksektorn i Italien, vars verksamhet var föremål för beslut av den 17 januari 1984 och den 17 september 1985. Genom beslut av den 20 maj 1992 (EGT C 166, 3.7.1992, s. 6) godkände kommissionen de stöd som REL beviljat ett dussintal företag inom hemelektronikbranschen, bland vilka Seleo SpA var det största.

(16) SOFIN SpA var ett privat företag. Friulia är ett finansbolag som helt kontrolleras av regionen Friuli-Venezia-Giulia och som har till uppgift att främja denna regions ekonomiska utveckling. REL är ett företag som bildades 1982 och som kontrolleras av industri-, handels- och hantverksministeriet. REL hade till uppgift att verka för en omstrukturering av hemelektroniksektorn genom skapande av företag, förvärv av ägarandelar och finansiering till de företag man hade andelar i.

(17) Kommissionen har redan tidigare haft tillfälle att uttala sig om REL:s verksamhet. Genom sitt beslut av den 17 januari 1984 uppmanade kommissionen Italiens regering att avsluta den ordning för omstruktureringen av elektronikbranschen som var uppbyggd kring REL.

(18) I sitt beslut av den 20 maj 1992⁽⁵⁾ begärde kommissionen vid avslutandet av det förfarande som inleddes den 16 juli 1991 att de italienska myndigheterna skulle försätta REL i likvidation och noterade Italiens regerings åtagande att överlåta REL:s ägarandelar i företaget inom branschen till privata investerare.

(19) Verksamhetsåret 1993 var ännu svårare för Selecokoncernen än tidigare år. Nettoresultatet visade nämligen på en förlust på 77,5 miljarder lire, ett belopp som vida översteg bolagets nettokapital (60,6 miljarder lire). Enligt den italienska lagstiftningen skall aktieägarna i en sådan situation besluta om likvidation av företaget eller om en nedsättning av dess kapital, så att förlusterna täcks, och om kapitaltillskott om likvidation inte sker. Av årsberättelsen för 1993 framgår att aktieägarna hade valt det första alternativet, dvs. likvidation av Seleo (styrelsebeslut av den 1 februari 1994).

(20) Meddelandet om denna åtgärd väckte dock livligt missnöje hos de anställda som förhindrade genomförandet av likvidationsförfarandet. De demonstrationer som organiserades ledde till att de nationella och lokala offentliga myndigheterna ingrep för att få aktieägarna att ändra sitt beslut. Av årsberättelsen för 1993, som även omfattar händelserna under de första månaderna 1994 framgår att aktieägarna efter de offentliga myndigheternas ingripande hade enats om ett kapitaltillskott till företaget, efter det att förlusterna hade reglerats. Det skall påpekas att denna överenskommelse formaliserades genom ett direktiv från det italienska ministerrådet, som därefter meddelades företaget.

(21) Enligt detta avtal var REL skyldigt att täcka alla förluster som översteg bolagskapitalet, inklusive de delar som skulle ha täckts av de övriga aktieägarna, genom att delvis avstå från sina fordringar på Seleo (16,8 miljarder av totalt 82 miljarder lire). REL gick med på att avstå från denna del under förutsättning att övriga aktieägare återställde Seleos bolagskapital med 45 miljarder lire. Friulia tillsköt därför 13 miljarder och SOFIN 19 miljarder lire. Det resterande beloppet, 10,5 miljarder lire, tillskötts av en pool bestående av till stor del privata

banker i proportion till dessas fordringar på Seleo (162 miljarder lire eller 40 % av den totala skulden).

(22) Det nya bolagskapitalet fördelades därigenom på följande sätt:

	Kapital (i miljarder lire)	% av det totala antalet aktier
SOFIN SpA	19 190	42,64
Friulia SpA	13 000	28,89
Banker	10 500	23,33
Anställda inom koncernen	2 310	5,13
Totalt	45 000	100

II.1.2 Kapitaltillskottet under 1996

(23) Verksamhetsåret 1994 blev lika svårt som det föregående för företaget. På grund av att kapitaltillskottet försenades (till slutet av augusti) avbröts produktionsverksamheten under åtta veckor, personalstyrkan minskades med 336 årsarbetsplatser (från 1 424 till 1 088) och fem dotterbolag hade gått i konkurs. Företaget registrerade en förlust på 39,2 miljarder lire.

(24) Vid utgången av räkenskapsåret 1995 registrerade Seleo nya förluster med 64,2 miljarder lire som ledde till en ytterligare minskning av bolagskapitalet (till 3,9 miljarder lire) under den lagstadgade gränsen. Dessa dåliga resultat kunde tillskrivas ett nytt produktionsavbrott på femtio dagar och den definitiva nedläggningen av tre dotterbolag som gått i konkurs. Arbetsstyrkan hade minskat till 821 årsarbetsplatser.

(25) Aktieägarna befann sig därmed återigen i samma situation som 1994. De var på nytt tvungna att välja mellan en likvidation av företaget och ett kapitaltillskott och beslutade att återställa bolagskapitalet till 32,7 miljarder lire, varvid en ny aktieägare, det privata företaget SOREC, tillsköt de 28,8 miljarder lire som krävdes.

(26) I februari 1996 hade Seleo därigenom fått följande ägarstruktur:

	Kapital (i miljarder lire)	% av det totala antalet aktier
SOREC	28 800	87,91
SOFIN	1 710	5,22
Friulia SpA	1 144	3,49
Banker	924	2,82
Anställda	181	0,56
Totalt	32 759	100

⁽⁵⁾ Se fotnot 4.

- (27) Den nya, privata aktieägarens ingripande var kopplat till ett ytterligare offentligt ingripande från REL:s sida som genomfördes under juni samma år. Det gällde lösen av Selecos återstående skuld till REL, som uppgick till 65,2 miljarder lire, genom en inbetalning av 20 miljarder lire. Genom denna transaktion tillfördes Seleco extraordinärt 48,5 miljarder lire. Trots dessa båda transaktioner låg dock företagets bolagskapital fortfarande under den lagstadgade gränsen på grund av de ackumulerade förlusterna.
- (28) Eftersom dessa åtgärder inte var tillräckliga för att rättsligt garantera fortsatt verksamhet, krävdes ytterligare ingripanden, som genomfördes under följande former: i) ett obligationslån på 12 miljarder lire, som utfärdades av Seleco och tecknades av en pool av till större delen privata banker, ii) ett konvertibelt lån på 12 miljarder lire, som beviljades av Friulia, iii) försäljning av aktierna i Seleco Multimedia srl (nedan kallad Multimedia) till ett pris av 20 miljarder lire.
- (29) Av årsberättelsen för 1995, som också täcker en stor del av 1996, framgår att Selecos situation fortsatte att vara mycket svår, trots kapitaltillskottet i februari 1996 och de nämnda extraordinära transaktionerna. Nettoresultatet för räkenskapsåret 1996, som fortfarande var negativt, har inte meddelats kommissionen. Den 17 april 1997 förklarade så domstolen Seleco i konkurs.

II.1.3 Bildandet av Multimedia

- (30) Firma Multimedia bildades med ett kapital av 20 miljarder lire under 1995 av signor Rossignolo, privat referensaktieägare i Seleco. I mars 1996 överförde Seleco – vars majoritetsaktieägare (med 87,9 % av aktierna) var SOREC, ett privat företag med samme signor Rossignolo som *amministratore unico* (ensam rättslig företrädare i företag, där ingen styrelse föreskrivs) – sina mest lönsamma verksamheter (monitorer och videoprojektorer) till Multimedia, tillsköt 29 miljarder lire i kapital och blev ensamägare. Multimedia blev därigenom Seleco Multimedia srl. Under juli 1996 sålde Seleco, nio månader före sin konkurs, 33,33 % av aktierna i Seleco Multimedia srl till Italtel (ett halvstatligt bolag, till 50 % offentligägt och till 50 % privatägt), den enda andra italienska tillverkaren av samma slag av produkter, samt ytterligare 33,33 % till Friulia. Försäljningspriset för var och en av dessa aktieposter var tio miljarder lire. Återstående 33,33 % av aktierna överförde Seleco till Finanziaria Elettronica srl, ett bulvanföretag som man kontrollerade direkt till 99 %. Den aktiepost (33,33 % av kapitalet) i Seleco Multimedia srl som Seleco kontrollerade via firma Finanziaria Elettronica srl såldes till det privata företaget Formenti SpA vid exekutiv auktion den 20 december 1997 inom ramen för Selecos likvidation.

II.2 Åtgärder som omfattas av detta förfarande

- (31) De åtgärder som omfattas av detta förfarande är följande:

- REL:s avstående från en del av sina fordringar på Seleco (16,8 av 82 miljarder lire) under 1994.
- Omvandlingen till aktier i Seleco av Friulias fordran på sex miljarder lire och Friulias tillskott med sju miljarder lire (av offentliga medel) i nytt kapital i samband med kapitaltillskottet 1994.
- Deltagandet, med 10,5 miljarder lire, i kapitaltillskottet till Seleco under 1994 från en pool av, till större delen privata, banker.
- Inlösen under juli 1996 för 20 miljarder lire av REL:s återstående fordran på Seleco, som uppgick till 66 miljarder lire.
- Det konvertibla lån på 12 miljarder lire som Friulia beviljade under 1996 mot säkerhet av fyra av Selecos firmanamn (Seleco, Brionvea, Elbe och Tandberg) på fem år mot sju procents ränta.
- Det konvertibla obligationslån på 12 miljarder lire som beviljades under 1996 av en pool, till större delen privata, banker för en tid av fyra år och tio månader mot fem procents ränta.
- Friulias respektive Italtels förvärv av vardera en tredjedel av aktierna i firma Multimedia till ett pris av tio miljarder lire för varje tredjedel.

III.1 Tvivel som uttryckts av kommissionen i samband med inledandet och utvidgningen av förfarandet i artikel 88.2

- (32) I sitt beslut av den 27 september 1994 om inledandet av förfarandet uttryckte kommissionen tvivel om huruvida marknadsinvesterarprincipen var tillämplig på de offentliga ingripandena och om de aktuella stödets förenlighet med den gemensamma marknaden. De motiv som föranledde kommissionen att inleda förfarandet kan sammanfattas på följande sätt.
- (33) Vad gäller ingripandena under år 1994 påpekade kommissionen att Italiens regering hade åtagit sig att se till att REL överlät sin andel i Seleco till privata investerare före den 20 december 1995 i enlighet med beslutet av den 20 maj 1992. Kommissionen konstaterade att resultatet av kapitaltillskottet hade blivit att en offentlig aktieägare (REL) hade ersätts med en annan, likaledes offentlig, aktieägare (Friulia). Det fanns ingenting i de uppgifter kommissionen hade tillgång till som stödde antagandet att Friulia SpA och de berörda offentligägda bankerna skulle överlåta sina poster i Selecos bolagskapital före den 20 december 1995. Dessutom framhöll kommissionen att den i beslutet av den 20 maj 1992 hade påpekat "att den i princip skulle ställa sig negativt till varje annat framtida ingripande inom en så lång period". REL:s avstående från en del av sina fordringar på Seleco hade dock samma verkan som ett beviljande av nytt stöd från företagets sida, eftersom det i praktiken gjorde det möjligt för Friulia, Sofin och bankerna att genomföra sina åtgärder för nybildning av kapital i Seleco.

- (34) Med hänsyn till den tillfälliga karaktären hos Friulias och bankernas aktieinnehav uttryckte kommissionen tvivel såväl om investeringens lönsamhet som om huruvida gemenskapsriktlinjerna för statligt stöd för undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter hade iakttagits⁽⁶⁾.
- (35) I samband med utvidgningen av förfarandet den 3 februari 1998 ställde sig kommissionen frågan om lämpligheten av de räntesatser som valts för Selecos lösen av sin återstående skuld hos REL respektive för det konvertibla lån som beviljats av Friulia. Beträffande den första av dessa transaktioner hävdade nämligen de italienska myndigheterna att diskonteringsräntan 19 % korrekt återspeglade de stora ekonomiska risker som var förenade med företagets (i detta fall Selecos) ekonomiska situation, medan man i det andra fallet framhöll att en räntesats på 7 % motsvarade marknadsräntan för ett företag i Selecos situation.
- (36) Fortfarande i samband med utvidgningen av förfarandet uttryckte kommissionen tvivel även om tillämpligheten av marknadsinvesterarprincipen på Friulias och Italtels förvärv av de båda aktieposterna i firma Multimedia.
- ### III.2 De italienska myndigheternas inställning
- (37) Vad gäller REL:s avstående från återbetalning av 16 miljarder lire (av totalt 82 miljarder lires kredit), hävdar de italienska myndigheterna att denna åtgärd överensstämmer med principen om en privat investerare som är verksam under normala marknadsekonomiska förhållanden.
- (38) Enligt kommissionens beslut av den 20 maj 1992 var REL nämligen skyldigt att lämna sitt ägande i Seleo. Dessutom var REL, som försatts i likvidation den 9 december 1992, enligt italiensk lagstiftning endast skyldigt att betala sina skulder och att söka driva in en så stor del som möjligt av de fordringar som företaget hade på andra företag inom elektronikbranschen. Efter Selecos ytterst otillfredsställande resultat under 1993 stod REL, liksom för övrigt alla andra aktieägare, inför valet mellan att framkalla en konkurs för Seleo eller att säkra detta företags fortbestånd. Enligt det nämnda kommissionsbeslutet kunde REL inte medverka med kapitaltillskott utan endast täcka Selecos förluster under räkenskapsåret 1993 genom att avstå från en del av sina fordringar. Genom denna lösning fick REL möjlighet att återvinna största möjliga del av sina fordringar.
- (39) REL avstod dessutom enligt de italienska myndigheterna inte från sin fordran utan någon motprestation från övriga aktieägare. Dessa hade nämligen åtagit sig att stå för ett kapitaltillskott på 45 miljarder lire och att därefter återbetala den resterande skulden (65,2 miljarder lire) till REL.
- (40) Friulias bidrag till kapitaltillskottet i Seleo under 1994 uppgick till 13 miljarder lire, varav 6 miljarder lire genom omvandling till aktier av en fordran på motsvarande belopp och 7 miljarder lire i nytt kapital. De italienska myndigheterna hävdar att en sådan åtgärd motiverades av risken för att hela lånet inte skulle kunna återvinnas om Seleo gick i konkurs. För att kontrollera investeringens lönsamhet och Selecos ekonomiska utveckling mellan 1994 och 1998 beställde Friulia en undersökning av en extern konsult (Peat Marwick). Utifrån de uppgifter man hade tillgång till drog Friulia slutsatsen att förhållandena för företaget skulle förbättras gradvis tack vare den omstruktureringsplan som den privata aktieägaren hade utarbetat för perioden 1993–1996. De italienska myndigheterna hävdar därför att Friulia har handlat som en privat investerare och framhåller dessutom att den privata aktieägaren i Seleo (SOFIN) var beredd att återinvestera i företag utifrån sin övertygelse om att företaget skulle ge ekonomisk och finansiell avkastning.
- (41) I kapitaltillskottet till Seleo deltog även, med 10,5 miljarder lire, en pool av till större delen privata banker, som, enligt vad de italienska myndigheterna hävdar, var övertygade om att företaget skulle ge kortfristig ekonomisk och finansiell avkastning.
- (42) För det konvertibla lån på 12 miljarder lire mot en årlig ränta på 7 %, som Friulia beviljade den 19 april 1996, hade säkerhet ställts i form av fyra varumärken som ägs av Seleo SpA (Seleo, Brionvega, Elbe och Tandberg). De italienska myndigheterna hävdar att detta lån är helt befogat, eftersom en pool av till större delen privata banker hade tecknat ett konvertibelt obligationslån hos Seleo på samma belopp och mot 5 procents ränta.
- (43) Selecos lösen i juni 1996 av sin resterande skuld på 66 miljarder lire hos REL för ett belopp av 20 miljarder lire är befogad enligt de italienska myndigheterna om man tillämpar en diskonteringsränta på 19 %. Denna räntesats blir resultatet om man till en grundränta på 13–14 %, som motsvarar den ränta som bankerna vid denna tidpunkt tillämpade på hypotekslån och medelfristig finansiering mot säkerhet, lägger en spridning på 5–7 % som återspeglar den svåra situationen för Seleo-koncernen och den marknad den var verksam på.
- (44) Vad beträffar Italtels beslut att förvärva 33,33 % av aktierna i Multimedia, hävdar de italienska myndigheterna att detta beslut inte hade kunnat fattas utan uttryckligt godkännande från Italtels privata aktieägare (Siemens AG).
- (45) De italienska myndigheterna har meddelat att SOREC, som har 87 % av aktierna i Seleo efter kapitaltillskottet 1996, är ett privat företag. Det skall påpekas att detta företag befinner sig i frivillig likvidation sedan den 28 juli 1997.
- (46) Att omstruktureringsplanen för perioden 1993–1996 misslyckades skulle bl.a. ha berott på den dåliga situationen på hemelektronikmarknaden som Seleo var verksam på.

⁽⁶⁾ EGT C 368, 23.12.1994, s. 12.

- (47) Seleco skulle ha bildat Multimedia framför allt för att förena sig med den enda övriga italienska tillverkaren av samma slag av produkter (videoprojektorer, monitorer och dekodrar) och på så sätt utnyttja att Selecos tekniska kunskaper och kundkrets på marknaden kom att förvaltas gemensamt. I andra hand gjorde försäljningen av aktierna i Multimedia det möjligt för Seleco att skaffa en del av den likviditet som krävdes för att täcka förlusterna under 1995.
- (48) Seleco försattes i konkurs i början av 1997. Dess skulder uppgår till cirka 154 miljarder lire, varav 43 % är förenade med förmånsrätt. De fordringsägare som fick ingå i en första, partiell fördelning av tillgångarna med ett belopp av 40 miljarder lire, som verkställdes för utgången av år 1998, var de anställda, som erhöll 28,2 miljarder lire, Medio Credito (en offentligägdd bank) som tilldelades 8,5 miljarder lire plus en miljard lire i ränta, och Banca Antoniana (privatägdd) som mottog 1,1 miljarder lire. Samtliga dessa är prioriterade fordringsägare.
- (49) Konkursförvaltaren har slutligen vidtagit rättsliga åtgärder för att återkalla Selecos lösen av sin resterande skuld på 65,2 miljarder lire hos REL för ett belopp av 20 miljarder lire. Domstolen har upphävt förmånsrätten för Friulias fordran på 13 miljarder lire hos Seleco. Friulia har erhållit en miljard lire som kompensation för förlusten av den säkerhet som hade lämnats i form av Selecos fyra varumärken.

IV. BEDÖMNING AV STÖDET

- (50) Enligt artikel 87.1 i fördraget och artikel 61.1 i EES-avtalet är stöd som ges av en medlemsstat som snedvrider eller hotar att snedvrیدا konkurrensen genom att gynna vissa företag eller viss produktion oförenliga med den gemensamma marknaden i den utsträckning det påverkar handeln mellan medlemsstaterna, om inte något av de undantag som anges är tillämpligt.
- (51) Av de skäl som redovisas i det följande finner kommissionen att en del av de åtgärder som är föremål för detta förfarande utgör statligt stöd som är oförenligt med artikel 87.1 i fördraget och artikel 61.1 i EES-avtalet. Det rör sig nämligen om åtgärder som finansierats med hjälp av statliga medel och som snedvrider eller hotar att snedvrیدا konkurrensen genom att skapa ekonomisk fördelar som andra tillverkare inte har kunnat dra nytta av. Dessa fördelar har gjort det möjligt för stödmottagaren att på ett konstlat sätt hålla sig kvar på marknaden utan att själv behöva stå för en skälig del av de nödvändiga finansiella kostnaderna. Åtgärderna i fråga påverkar även handeln inom gemenskapen, eftersom det stödmottagande företaget hade partnerföretag i många medlemsstater och dess produktion även var avsedd för övriga länder inom EES-området.
- (52) Efter flera år av tillväxt började den europeiska hemelektronikbranschen registrera en nedgång 1992. Konsumtionen minskade med 4 miljarder och produktionen med 2,5 miljarder ecu. Antalet anställda sjönk mycket mer påtagligt än inom tillverkningssektorn, medan personalkostnaden ökade mer än proportionellt till produktivitetöknningen (med 44 % per årsarbete, jämfört med en produktivitetöknning på 33 %) (7).
- (53) Den ekonomiska recessionen ledde till försvagad tillväxt, större konkurrens och ett betydande prisfall. Detta skapade överskott på marknaden, genom att prisrasen verkade till fördel för spridningen av elektroniska produkter. Enligt "Panorama of EU Industry" kunde efterfrågan under 1994 delas in i två segment, prestige och standard. I det första av dessa segment var de faktorer som ledde till framgång pris, service och kvalitet i försäljningsledet, medan det i det andra var förbättrad kommersiell image och en utvidgning av försäljningsnätet som gynnade storköp.
- (54) 1993 gick den italienska hemelektronikmarknaden (8) tillbaka för andra året i följd (-11,6 % av värdet av försäljningen). Detta prisras hade samma orsaker som i övriga Europa, men priserna urholkades mycket snabbare än i de andra medlemsstaterna. På den italienska marknaden investerade Selecos konkurrenter mycket mer i marknadsföring och FoU, och några av dessa (Thomson, Grundig och Blaupunkt) lanserade till och med nya produkter. Distributionen skedde i huvudsak via små affärer, men liksom på andra håll i Europa började storköpen utvecklas till det viktigaste försäljningsnätet.
- (55) Enligt "Panorama of EU Industry", 1994, var prognoserna för de följande åren (1994-1997) fortfarande mycket negativa. På kort sikt satsade operatörerna på prissänkningar och rationaliseringar av produktionen, förbättrad kvalitet på befintliga produkter och lansering av nya. På längre sikt bestod den vinnande strategin i att koncentrera insatserna inom FoU-området.
- (56) Prognoserna för den italienska marknaden var likartade. Av "Euromonitor" för februari 1994 framgår att den italienska ekonomin skulle fortsätta att minska och den ekonomiska recessionen oförändrat vara kännbar under hela 1994. Fortfarande enligt samma nummer av "Euromonitor" var tillväxtprognoserna för tevemottagarbranschen följande, beräknat efter volym:

(7) Källa: "Panorama of EU Industry, '94", Eurostat.

(8) Källa: "Euromonitor", februari 1994. TV- och videoprodukter i Italien.

Färgteve- apparater	1993	1994	1995	1996	1997	1998
Volym	2 900	2 800 (- 3,45 %)	2 850 (+ 1,8 %)	2 900 (+ 1,7 %)	2 950 (+ 1,7 %)	3 000 (+ 1,7 %)
Pris	1 723	1 505 (- 12,5 %)	1 522 (+ 1,2 %)	1 542 (+ 1,3 %)	1 576 (+ 2,2 %)	1 640 (+ 4 %)

- (57) Stöden i fråga beviljades inte enligt en ordning som godkänts av kommissionen, och i strid med artikel 88.3 hade de godkänts utan föregående anmälan. Det rör sig därför om olagligt stöd. Detta gäller också Friulias medverkan med 13 miljarder lire i kapitaltillskottet till Seleco under 1994, som visserligen hade anmälts men genomfördes innan kommissionen hade yttrat sig i ärendet.
- (58) Eftersom det rör sig om överföringar av statliga medel, skall kommissionen kontrollera om de offentliga myndigheterna har handlat som en privat investerare som är verksam under normala marknadsekonomiska förhållanden.
- (59) Enligt gemenskapens riktlinjer om statliga kapitaltillskott⁽⁹⁾ rör det sig generellt sett inte om statligt stöd om offentliga myndigheter förvärvar andelar i ett företags kapital, om detta sker på villkor som skulle vara godtagbara för en privat investerare som är verksam under normala marknadsekonomiska förhållanden (punkt 3.2). Enligt denna princip kan man fastställa om ett ingripande utgör statligt stöd eller ej genom att undersöka företagets finansiella situation och dess lönsamhetsutsikter.

IV.1 REL:s avstående under 1994 från en del av sina fordringar

- (60) Under 1994 avstod REL från en del av sina fordringar på Seleco (16,8 av totalt 82 miljarder lire) för att göra det möjligt för företaget att fortsätta sin verksamhet. Enligt de italienska myndigheterna skyddade REL på detta sätt större delen av sina fordringar, som man senare skulle återvinna när väl Selecos finansiella situation förbättrats.
- (61) Kommissionen konstaterar dock att Selecos aktieägare (bland vilka REL var störst), enligt vad som rapporterades i företagets årsberättelse för räkenskapsåret 1993, i början av 1994 hade beslutat att försätta företaget i likvidation på grund av dess mycket svaga finansiella resultat under detta räkenskapsår. Förlusterna var nämligen en och en halv gång större än bolagskapitalet. Fortfarande enligt årsberättelsen genomfördes inte beslutet om likvidation av Seleco på grund av de anställdas aktioner och de offentliga myndigheternas därmed sammanhängande senare ingripande, särskilt ingripandet från ministerrådets presidium, som syftade till att få aktieägarna att ändra sitt beslut. Till följd av detta ingripande genomförde aktieägarna, i strid med sitt första beslut, ett nytt kapitaltillskott till Seleco, och REL täckte företagets förlust genom att avstå från en del av sina fordringar på Seleco (16,8 av totalt 82 miljarder lire).
- (62) Kommissionen kan därför inte godta de italienska myndigheternas argument att REL, på samma sätt som vilken annan, privat fordringsägare som helst, ingrep för att undvika en likvidation i Seleco för att skydda största delen av sina fordringar på företaget. Även om den italienska lagstiftningen medger att aktieägarna undviker en likvidation och skjuter till kapital till bolaget för förlusttäckning, är det nämligen uppenbart att de övriga aktieägarna inte utan det politiska ingripandet från de italienska myndigheterna och det därpå följande, framtvingade ingripandet från REL skulle ha investerat på nytt i ett företag, som, trots att det tagit emot statligt stöd under tio år, hade visat negativa resultat under hela denna tid (med undantag av en mycket liten vinst under räkenskapsåren 1991 och 1992). Det beslut som samtliga aktieägare, även REL som då var referensaktieägare (med 59 %), fattade under 1994 om att försätta Seleco i likvidation kan endast förklaras med att dessa, som var bäst placerade för att kunna uttala sig om sitt företags verkliga situation, var övertygade om att ett säkrat fortbestånd för Seleco skulle bli betydligt mer kostsamt för dem än en definitiv likvidation, och om att företaget hur som helst inte var lönsamt på längre sikt. Särskilt för REL, som skulle lämna sitt aktieinnehav i bolaget från och med räkenskapsåret 1994 och som vid den tidpunkten var den största fordringsägaren i Seleco, måste en likvidation av företaget säkra att man återvann största delen av sina fordringar.

⁽⁹⁾ EG-bulletinen nr 9, 1984.

- (63) Man måste mot denna bakgrund följaktligen dra slutsatsen att REL:s transaktioner – den från 1994, som genomfördes i strid med REL:s ursprungliga avsikter och bestod i ett avstående från en del av REL:s fordringar (16,8 av totalt 82 miljarder lire) och den från 1996, som bestod i en inlösen för 20 miljarder lire av den resterande skulden på 65,2 miljarder lire – inte är annat än en direkt följd av de politiska myndigheternas ingripande, som syftade till att till varje pris undvika att Seleco försattes i likvidation. Under dessa förhållanden är REL:s godtagande av att under 1994 avstå från 16,8 miljarder lire och att vänta ända till 2015 med att återvinna det återstående beloppet likvärdigt med ett avstående från hela dess fordran (82 miljarder lire) och följaktligen också med ett stöd med detta belopp. I själva verket är REL:s handlande inte endast oförenligt med marknadsinvesterarprincipen utan måste även redan genom sin karaktär betraktas som statligt stöd enligt gemenskapens riktlinjer om offentliga kapitaltillskott (punkt 3.3), eftersom företagets finansiella situation och omfattningen av dess skulder var sådana att de övriga ägarna i Seleco (privata och offentliga) inte var beredda att investera på nytt i företaget. De övriga investerarnas (privata investerare stod för 37 % av kapitalet) beslut att genomföra ett kapitaltillskott till företaget, när väl REL hade täckt dess förluster, en uppgift som de själva hade bort delta i, påverkar inte dessa slutsatser)⁽¹⁰⁾. Kommissionen anser att 1994 års kapitaltillskott till Seleco inte skulle ha genomförts utan REL:s föregående åtagande om att täcka samtliga förluster genom det nämnda avståendet från en del av dess fordringar på företaget. Detta var liktydigt med ett fullständigt avstående från dessa fordringar med hänsyn till den betydande sannolikheten av en nära förestående, definitiv likvidation av företaget, som också faktiskt inträffade tre år senare. Det förhållandet att REL därefter försökte återvinna en del av den resterande skulden (20 av totalt 65,2 miljarder lire) – en transaktion som konkursförvaltaren har vidtagit rättsliga åtgärder för att återkalla enligt artikel 67 i kungligt dekret av den 16 mars 1942, nr 267⁽¹¹⁾ (nedan kallad konkurslagen), eftersom REL vid tidpunkten för överenskommelsen med nödvändighet måste ha känt till Selecos insolvens – bekräftar endast att kommissionens uppfattning i denna fråga är välgrundad.

IV.2 Omvandlingen av en fordran till aktier i Seleco och Friulias kapitaltillskott 1994

- (64) I samband med kapitaltillskottet till Seleco 1994 omvandlade Friulia ett femårigt lån på sex miljarder lire till en ränta av 9,55 % till aktier och tillsköt kompletterande medel med sju miljarder lire. Genom dessa ingripanden blev Friulia aktieägare i Seleco med en andel av 28,8 % av kapitalet mot tidigare 3,7 %. De italienska myndigheterna motiverar detta ingripande med åberopande av marknadsinvesterarprincipen. Å ena sidan skulle Friulia ha agerat för att säkra återbetalningen av sin fordran, för vilken det i motsats till REL:s fanns en säkerhet på tre miljarder lire från banken Friuladria (privat) som i sin tur hade en säkerhet på två miljarder lire från Seleco. Å andra sidan var Friulia, utifrån en oberoende experts undersökning av omstruktureringsplanen för tiden 1993–1996, övertygad om att dess investering skulle bli lönsam. De italienska myndigheterna hävdar därför att Friulias handlande skulle vara förenligt med principen, eftersom den privata aktieägaren var beredd att investera på nytt med 19 miljarder lire i Seleco.
- (65) Kommissionen hävdar att de slutsatser den uttryckt i fråga om arten av statligt stöd hos REL:s avstående från en del av sina fordringar på Seleco även är tillämpliga på Friulias ingripande. Friulia var en av de aktieägare i Seleco som, enligt årsberättelsen för 1993, hade beslutat att försätta företaget i likvidation. Dessutom var Friulia också en av Selecos fordringsägare, men till skillnad från REL fanns det säkerhet för en stor del av dess utlåning, som uppgick till en tiondel av REL:s. Vid en likvidation skulle Friulia ha återvunnit en förhållandevis större del av sin fordran än REL. Kommissionen kan därför inte godta påståendet om att det skulle röra sig om att skydda en befintlig fordran.
- (66) Som påpekades när förfarandet inleddes, var Friulias innehav av tillfällig karaktär. Dessutom hade inköpspriset för Friulias aktier överenskommit med Sofin och var enligt de italienska myndigheterna oberoende "av förändringarna i värde och antal av de aktier som förvärvats av Friulia". Den överenskomna ersättningen var lika med det inköpspris som Friulia betalat, diskonterat med 75 % av ett genomsnitt av skattkammerministeriets referensräntor plus ett tillägg med en procent. Enligt punkt 3.3 i de tidigare nämnda gemenskapsriktlinjerna om offentliga kapitaltillskott utgör dock ett tillfälligt övertagande av ägarandelar från statens sida, om varaktigheten och priset för överlåtelsen

⁽¹⁰⁾ Av detta skulle man kunna dra slutsatsen att resultatet av REL:s transaktion är att de övriga aktieägarna gavs ett stöd som motsvarade de andelar av förlusttäckningen som skulle ha åvilat dem. Kommissionens hävdar dock att denna effekt är indirekt, marginell och, i vilket fall som helst, perifer i förhållande till det direkta och selektiva stödet till Seleco.

⁽¹¹⁾ GURI (den italienska officiella tidningen) 6.4.1942, nr 81.

fastställs i förväg, så att den avkastning investeraren erhåller blir påtagligt lägre än den vinst han hade kunnat förvänta sig om han gjort en investering för samma period på kapitalmarknaden, redan genom dessa förhållanden ett statligt stöd. De italienska myndigheterna har aldrig under detta förfarande hävdats eller visat att avkastningen på Friulias andel skulle ha varit större eller lika med den som man hade kunnat förvänta sig om man gjort en investering under motsvarande tid på kapitalmarknaden. Därav följer att detta förvärv av ägarandel utgör statligt stöd.

IV.2.1 Kommissionens bedömning av den undersökning som beställts av Friulia och av omstruktureringsplanen för Seleco för tiden 1993–1996

- (67) Kommissionen anser sig redan ha styrkt att Friulias deltagande i kapitaltillskottet till Seleco 1994 inte överensstämde med en privat investerares handlingsätt. Kommissionen måste dock också bedöma de italienska myndigheternas argument, nämligen att Friulia som varje privat investerare var övertygad om att investeringen skulle bli lönsam. Företaget hade nämligen beställt en undersökning av omstruktureringsplanen för Seleco och hade beslutat att medverka i kapitaltillskottet utifrån den bedömning man hade gjort av Selecos ekonomiska bärkraft.
- (68) Omstruktureringsplanen för tiden 1993–1996 är den andra sedan början av 90-talet. Den första planen, för tiden 1990–1993, förutsåg att en betydande vinst åter skulle uppnås under 1993. Utifrån ett hypotetiskt kapitaltillskott på 45 miljarder lire gavs i den andra planen prognosen att företaget åter skulle bli lönsamt från och med 1995, dvs. efter det att de återstående omstruktureringskostnaderna för räkenskapsåret 1994 hade absorberats. De viktigaste handlingslinjerna i planen gällde koncentration av tillverkningsprocessen, kostnadsminskningar, omorganisering och minskning av arbetsstyrkan och investeringar i forskning och utveckling. I stort avsåg planen att minska produktionen av färgteveapparater med 20 % och öka produktionen av dekodrar (för försäljning på andra europeiska marknader) med 75 % och av monitorer och videoprojektorer (för försäljning på icke-europeiska marknader, bl.a. Förenta staterna och Kina) med 33 %. Dessutom avsåg planen en minskning av arbetsstyrkan med 267 anställda på anläggningen i Pordenone.
- (69) På begäran av Friulia granskades denna omstruktureringsplan av en oberoende expert (KPMG Peat Marwick Corporate Finance), som kom fram till slutsatsen att omstruktureringsplanen för Seleco var alltför ambitiös i fråga om såväl företagets situation som de hypoteser den byggde på.
- (70) I denna undersökning påpekas också att Selecos kommersiella, ekonomiska och finansiella struktur uppvisade påtagliga strukturella svagheter. Framför allt var anställningsstrukturen illa anpassad inom en mycket arbetsintensiv bransch, eftersom det fanns en alltför stor ledningspersonal i förhållande till antalet arbetare. Detta berodde framför allt på koncernens komplicerade struktur (tio koncernbolag var verksamma och sex befann sig i likvidation).
- (71) Företaget lyckades inte konkretisera sina forsknings- och utvecklingsinitiativ, och detta inom en bransch där detta inslag är av avgörande betydelse för att garantera verksamheternas fortbestånd. Företaget hade t.ex. inte lyckats ta fram några nya teve-chassin på över två år, trots att denna del av produkten oundgängligen måste förnyas regelbundet. I undersökningen framhålls att Seleco inte hade utvecklat någon strategi för projekterings- och kommersialiseringsfaserna för nya produkter. Till detta kommer att företaget var helt beroende av andra stora tillverkare inom branschen beträffande baskomponenterna till sina produkter, vilket gjorde att man var utsatt för både produktionsmässiga och finansiella förändringar.
- (72) I undersökningen påvisas REL:s dominerande inflytande på finansieringen av koncernen, särskilt under åren från 1991 (52 % av finansieringen var beroende av lån från REL) till 1993 (42 %). Finansieringen från REL utmärktes av ytterst låga kostnader, som vida understeg marknadsräntorna. Man kan därför fråga sig vilka följderna hade blivit, om REL, som kunde förväntas, hade dragit sig tillbaka från Seleco och i vilken omfattning Seleco skulle ha kunnat utnyttja kapitalmarknaden för sina finansiella behov.

- (73) De hypoteser planen byggde på tog inte hänsyn till koncernens svaga punkter. Framför allt utgick den från att produktionskostnaderna skulle minska, vilket förutsatte en minskning av arbetskostnaden. I undersökningen framhålls att Seleco i slutet av 1993 hade minskat arbetskostnaden genom att utnyttja arbetsmarknadskassan (*cassa integrazione*). Enligt planen skulle samma strategi (solidaritetsavtal) användas i fortsättningen. Dessa prognoser var inte realistiska, eftersom Seleco utgick från att sådana avtal skulle slutas på nationell nivå, en hypotes som enligt undersökningen var högst osannolik.
- (74) Koncernens strategi var inriktad på en förbättring av företagets image, som hade försämrats till följd av de dåliga resultat som hade registrerats under de föregående åren. Investeringarna i detta avseende var av strategisk karaktär, eftersom ändringen av försäljningskanalerna i riktning mot storköpen inte var ägnad att förbättra konsumenternas uppfattning om produkterna. Konsumenterna hade alltid visat sig uppskatta den goda service som de hade mött vid försäljningen i fackhandeln. I undersökningen framhålls att det skulle ha krävts ofantliga marknadsföringsinsatser, utan att man för den skull hade kunnat förvänta sig omedelbara resultat.
- (75) Att planen skulle lyckas var således beroende av omfattningen av de finansiella medel som utnyttjades och av externa faktorer som företaget inte hade någon kontroll över, t.ex. storköpens starka ställning vid tecknandet av avtalen och utnyttjandet av solidaritetsavtal.
- (76) Undersökningen avslutades med följande slutsatser:
- Prognoserna om att försäljningsvolymen skulle minska påtagligt, men att detta skulle kompenseras av en åttaprocentig prisökning från och med andra halvår av 1994 var ogrundade.
 - Seleco hade inte de resurser som krävdes för att lansera sin produkt som en högteknologisk kvalitetsprodukt.
 - Hypotesen om en prisökning tog inte hänsyn till storköpens starka ställning vid tecknandet av avtalen och den därav följande ytterligare minskningen av Selecos vinstmarginaler, som alltid hade varit företagets svaga punkt. Genom att Seleco hade positionerat sig i mellanprisklassen, hade man aldrig kunnat hävda sig i fråga om marginaler (höga priser) eller kvantitet (otillräckliga marknadsandelar).
 - Utveckling av Selecos enda verkligt lönsamma del (professionella produkter), för vilken en ökning med 21 % förutsågs under 1995, riskerade att försenas på grund av den finansiella krisen inom koncernen.
- (77) Kommissionen konstaterar att Selecos strategi inte var anpassad till situationen. Under 1994 var det nödvändigt att positionera sig inom något av de extrema segmenten av produktionen, utpräglade högpris- eller lågprisprodukter, och utifrån produkten välja det lämpligaste försäljningsnätet. Seleco, som tillverkade produkter inom låg- till mellanklassegmentet, ville dock konkurrera med de prestigeprodukter som fanns på marknaden i storköpen. Detta saknade all kommersiell logik, eftersom Selecos produkter inte skilde sig från konkurrenternas och bara med svårighet skulle kunna väcka konsumenternas uppmärksamhet, eftersom de inte framhävdes som i fackhandeln.
- (78) Selecos strategi byggde på hypoteser som inte var korrekta i fråga om prisutvecklingen. Enligt alla undersökningar, även den som hade beställts av Friulia, var en prisökning omöjlig, tvärtom skulle priserna fortsätta att sjunka fram till slutet av året för att sedan stiga till en nivå som var något lägre än den som anges i planen (2 %). För att absorbera de återstående omstruktureringskostnaderna under räkenskapsåret 1994, så som förutsågs i planen, skulle det ha krävts en uppseendeväckande ökning av faktureringen, vilket inte var troligt med hänsyn till Selecos förflutna och framtidsutsikter och till den marknad företaget var verksamt på.
- (79) Av vad som sagts ovan framgår att även om Seleco hade haft resurser för att söka uppnå målen i planen, skulle detta ha krävt mycket längre tid än planerat. Om man ser till prognoserna om företagets resultat, skulle det dessutom ha krävts ytterligare kapitaltillskott från aktieägarna. Det finns ingenting som visar (och de italienska myndigheterna har inte heller hävdats detta) att Seleco skulle ha haft nödvändiga resurser för att självt säkra sitt fortbestånd under genomförandet av planen. Inte heller den undersökning som beställts av Friulia innehåller någon bedömning i detta avseende.
- (80) Samma påpekande gäller för de lämnade bokslutsprognoserna, eftersom affärsplanen byggde på orealistiska hypoteser och olämpliga strategier.

- (81) Kommissionen anser att den undersökning som beställdes av Friulia är adekvat och rimlig och att experten utifrån omstruktureringsplanen och förhållandena och utsikterna på marknaden har lagt fram riktiga slutsatser om företagets lönsamhet. Kommissionen konstaterar att riktigheten av denna analys bekräftas av den bedömning som kommissionen själv har utfört.
- (82) Företagets utveckling under de följande två åren bekräftar denna bedömning. Mer än hälften av Selecos produktion av färgteveapparater och dekodrar förblev osåld. Endast området monitorer och videoprojektorer visade tillväxt.
- (83) Mot denna bakgrund drar kommissionen slutsatsen att Friulia inte kunde förvänta sig att dess investering skulle ge en avkastning som vore godtagbar för en privat investerare som är verksam under normala marknadsekonomiska förhållanden. Följaktligen är Friulias tillskott av 13 miljarder lire till Selecos kapital i sin helhet statligt stöd enligt artikel 87.1 i fördraget.

IV.3 De offentligägda bankernas ingripande under 1994

- (84) En pool av till större delen privata banker bidrog med högst 10,5 miljarder lire till kapitaltillskottet till Seleo. I protokollet om avtalet mellan dessa banker och Selecos gamla aktieägare bekräftas klart att bankernas ingripande uteslutande var en komplettering. Bankerna accepterade nämligen att bidra till Selecos kapital, efter det att de fått ett fast åtagande från Selecos gamla aktieägare (REL, Sofin och Friulia) om att förlusterna under det föregående räkenskapsåret skulle regleras av REL och att de övriga aktieägarna skulle tillskjuta 35 miljarder lire. De accepterade även en omförhandling om återbetalningen av Selecos skulder i proportion till beloppen på de fordringar de innehade.
- (85) Eftersom de olika bankerna, privata och offentligägda, tecknade sig för en kapitalökning som stod i proportion till de fordringar de hade på Seleo (162 miljarder lire eller cirka 40 % av företagets totala skuldsättning per den 31 december 1993), drar kommissionen slutsatsen att deras ingripande var ofrånkomligt, och att det framför allt syftade till att skydda dessa fordringar. Slutsatsen bör därför bli att bankernas ingripande inte ligger inom tillämpningsområdet för artikel 87.1 i fördraget.

IV.4 Lösen av den resterande skulden till REL under 1996

- (86) Under 1996 löste Seleo sin resterande skuld hos REL på 65,2 miljarder lire för ett pris av 20 miljarder lire.
- (87) Om man analyserar denna transaktion utifrån dess inneboende egenskaper kan man förledas till att dra slutsatsen att den fördel Seleo uppnådde är lika med skillnaden mellan den räntesats som valts för att nuvärdesberäkna skulden (19 %), som, vilket hävdades under utvidgningen av förfarandet, beaktar risken två gånger, och den räntesats som skulle ha valts av en privat investerare, dvs. den reala marknadsräntan plus en rimlig riskpremie. Av de skäl som redovisas i punkt IV.1 finner kommissionen dock att denna andra transaktion helt enkelt är en fortsättning i tiden av den första och lika oförenlig med marknadsinvesterarprincipen som denna.
- (88) I vilket fall som helst konstaterar kommissionen att förfallotiden (2015) för den resterande skulden (65,2 miljarder lire) och tidpunkten då denna skuld löstes, nämligen cirka tio månader före Selecos konkurs, har föranlett konkursförvaltarna att vidta rättsliga åtgärder (enligt artikel 67 i konkurslagen) mot denna transaktion, eftersom de är övertygade om att REL, aktieägare i Seleo sedan 1994, inte kunde ha svävat i ovetskap 1996 om företagets insolvenstillstånd.
- (89) Till följd av detta och utifrån övervägandena i punkt IV.1 måste REL:s samtliga fordringar (ej indrivna eller sådana som är föremål för domstolens bedömning) på Seleo betraktas som statligt stöd enligt artikel 87.1 i fördraget.

IV.5 Det konvertibla lån som Friulia beviljade 1996

- (90) Lånet i fråga var på 12 miljarder lire under fem år till sju procents ränta. Fyra varumärken i Selecos ägo lämnades som säkerhet till Friulia. De italienska myndigheterna hävdar att Friulia skulle ha handlat som en privat investerare, i och med att en pool av till större delen privata banker troligtvis samma år (myndigheterna har aldrig lämnat någon uppgift om tidpunkten för bankernas ingripande) hade beviljat Seleco ett obligationslån på 12 miljarder lire till fem procents ränta.
- (91) Kommissionen hävdar att jämförelsen mellan Friulias handlande och bankernas inte är relevant. Framför allt hade de banker som förvärvade Selecos obligationer, till skillnad från det regionala utvecklingsbolaget, fordringar på 20,5 miljarder lire på Seleco, av vilka större delen saknade säkerhet. Friulia hade däremot inte någon fordran på Seleco. För det andra var lånen av olika karaktär (och de italienska myndigheterna har aldrig styrkt motsatsen). För bankerna rörde det sig om ett obligationslån, medan Friulia beviljade ett konvertibelt lån. I detta avseende vill kommissionen påpeka att det i den italienska lagstiftningen föreskrivs att skulder i form av obligationslån skall ha företräde vid likvidationsförfarandet för ett företag som gått i konkurs framför andra lån utan säkerhet. Till detta skall läggas att Friulia visserligen hade fått säkerheter för sitt lån, men att dessa säkerheter har upphävts av domstolen med stöd av artikel 67 i konkurslagen, eftersom man kunnat visa att Friulia ett år före Selecos konkurs kände till detta företags insolvens. Till skillnad från Friulia ingrep bankerna för att skydda sina fordringar, när offentliga ingripanden (av REL och Friulia) hade gjorts till ett betydligt högre belopp (60,5 miljarder lire mot bankernas 12 miljarder).
- (92) Kommissionen betvivlar även att säkerheterna var tillräckliga. Som framgår av den undersökning Friulia beställde 1994 (se punkt IV.2.1) hade Selecos image försämrats under de närmast föregående åren till den grad att endast mycket betydande investeringar i marknadsföring skulle ha kunnat förbättra den på längre sikt. Att marknadsvärdet för Selecos varumärken hade hunnit urholkas har bekräftats genom försäljningspriset för tre av dessa varumärken (Elbe ingick inte), då verksamheten återupptogs i dessa företag som försatts i likvidation: obetydligt mer än en miljard lire. Därför konstaterar kommissionen, även om den inte kan bygga sina slutsatser på efterhandsanalyser, att det bokförda värdet på dessa varumärken visserligen var mycket högre, men att deras reella värde förefaller ha varit betydligt lägre än de 12 miljarder lire som lånet uppgick till. Följaktligen borde räntesatsen ha fastställts med hänsyn inte bara till Selecos svåra situation (med en riskpremie) utan också till att det reella värdet av de säkerheter företaget lämnat var otillräckliga.
- (93) Kommissionen vill också påpeka att enligt de uppgifter de italienska myndigheterna själva har lämnat varierade marknadsräntorna för lån av det slag som Friulia beviljade mellan 13 och 14 % vid den aktuella tidpunkten. I sin motivering av den diskonteringsränta som tillämpades då Seleco 1996 löste sin resterande skuld hos REL hävdar nämligen de italienska myndigheterna att denna sats på 19 % var summan av en grundränta på 13–14 %, som under 1996 tillämpades på medelfristig finansiering mot tillräcklig säkerhet, och en riskpremie på 5–7 % som återspeglade företagets situation. Kommissionen drar därför slutsatsen att den räntesats Friulia tillämpade inte motsvarade marknadsräntan.
- (94) Kommissionen hävdar vidare att Friulia inte handlade som en privat investerare. Som klart framgår av domstolens upphävande av säkerheten var Friulia vid den tid då lånet beviljades med hänsyn till Selecos finansiella situation väl medvetet om att dess investering aldrig skulle bli lönsam. Kommissionen konstaterar vidare att Friulia som aktieägare i Seleco vid beviljandet av lånet inte kunde sväva i okunnighet om att Selecos enda lönsamma verksamhetsområden redan hade överförts till Multimedia en månad tidigare. För övrigt förvärvade Friulia tre månader efter beviljandet av lånet en tredjedel av aktierna i Multimedia.
- (95) En privat investerare skulle följaktligen aldrig ha beviljat lånet i fråga, och hela beloppet, 12 miljarder lire, utgör därför statligt stöd enligt artikel 87.1 i fördraget.

IV.6 Det obligationslån som tecknades av en bankpool 1996

- (96) 1996 tecknade en pool bestående av till större delen (71 %) privata banker ett konvertibelt obligationslån till en ränta av 5 %. Eftersom det rör sig om banker, som till större delen var privata och som sådana inte omfattas av artikel 87.1 i fördraget, och eftersom de offentliggjorda bankerna, som var i minoritet, tillämpade samma villkor som de privata banker som ingick i poolen, måste man dra slutsatsen att bankernas ingripande inte ligger inom tillämpningsområdet för artikel 87.1 i fördraget. Kommissionen konstaterar vidare att de banker som ingick i poolen vid tidpunkten för Selecos konkurs hade fordringar på företaget som uppgick till 20,5 miljarder lire, och att deras ingripande därför rimligen var framtvingat och huvudsakligen syftade till att skydda dessa fordringar.

IV.7 Friulias och Italtels investering i Multimedia

- (97) Med hänsyn till de förhållanden under vilka Multimedia bildades innehåller de investeringar som gjordes av Italtel (som behövde godkännande från sin privata aktieägare, Siemens, för att förvärva andelen i Multimedia) och Friulia inte i sig några inslag av statligt stöd enligt artikel 87.1 i fördraget. Det rör sig nämligen om förvärv av andelar i ett företag som skulle ha sin verksamhet inom ett marknadssegment som är särskilt dynamiskt och ledande, vilket redogjorts för i punkt II.1.3.

V. STÖDENS FÖRENLIGHET MED DEN GEMENSAMMA MARKNADEN

- (98) De stöd som REL och Friulia beviljade under 1994 och 1996 kan inte anses vara förenliga med den gemensamma marknaden med stöd av något av de undantag som anges i artikel 87.2 i fördraget, eftersom de inte utgör stöd av social karaktär som ges till enskilda konsumenter eller stöd för att avhjälpa skador som orsakats av naturkatastrofer eller andra exceptionella händelser. De kan inte heller omfattas av undantagen i artikel 87.2 c eller 87.3 a, b eller d i fördraget. Stödmottagaren är inte verksam i ett stödområde enligt artikel 87.3 a eller 87.3 c, och stöden är inte avsedda att främja något viktigt projekt av gemensamt europeiskt intresse eller avhjälpa en allvarlig störning i en medlemsstats ekonomi eller främja kultur och bevara kulturarvet.
- (99) Kommissionen skall därför begränsa sig till att undersöka om stöden i fråga kan omfattas av undantaget i artikel 87.3 c, och särskilt om de kan betraktas som stöd för undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter. Seleo måste nämligen med hänsyn till sin ekonomiska situation betraktas som ett företag som befann sig i svårigheter.
- (100) För att kommissionen skall kunna godkänna ett omstrukturingsstöd måste det kunna styrkas att det stödmottagande företaget är ett företag i svårigheter som uppfyller de kriterier som fastställs i gemenskapens riktlinjer inom detta område (se skäl 34 i detta beslut). Det är dessutom oundgängligen nödvändigt att det finns en omstrukturingsplan som uppfyller villkoren i punkt 3.2.2 i dessa riktlinjer. Framför allt måste kommissionen vara övertygad om att Seleo under 1994 hade konkreta utsikter att återfå sin ekonomiska och finansiella bärkraft och att omstrukturingsplanen byggde på realistiska hypoteser. Därefter måste kommissionen förvissa sig om att stödet inte har framkallat några snedvridningar av konkurrensen och att det står i proportion till kostnaderna för och fördelarna med omstruktureringen.
- (101) Enligt gemenskapens riktlinjer inom detta område avses med företag i svårigheter ett företag som inte är i stånd till att återvinna sin bärkraft med egna medel eller genom att aktieägarna bidrar med de nödvändiga resurserna. Normalt beror företagets finansiella svaghet på dåliga tidigare resultat och på magra framtidsutsikter. De typiska symptomen är att lönsamheten försämras eller att förlusterna ökar, minskad fakturering och ökad skuldsättning. Utifrån vad som redovisats i avsnitt II av detta beslut bör Seleo betraktas som ett företag i svårigheter enligt de relevanta gemenskapsriktlinjerna.

- (102) Av de skäl som redovisas i punkt IV.2.2 finner kommissionen att omstruktureringsplanen för Seleo byggde på orealistiska hypoteser och på en olämplig och inkonsekvent strategi för företagets positionering på marknaden. Prognoserna om de kommande villkoren för driften av företaget byggde till stor del på externa faktorer som företaget inte hade någon kontroll över. Trots att Seleo hade verksamhet inom vissa tillväxtsegment (professionell utrustning och videobandspelare), koncentrerade företaget sina insatser på det enda område där marknaden var mättad, nämligen färgteve-mottagare.
- (103) Eftersom kriteriet om återvunnen ekonomisk och finansiell bärkraft, som är ett av kraven i de relevanta gemenskapsriktlinjerna, inte har uppfyllts i ärendet Seleo behöver de övriga kriterierna inte granskas. Kommissionen vill dock göra några påpekanden i denna fråga.
- (104) För att omstruktureringsstöd skall vara förenliga med den gemensamma marknaden måste åtgärder ha vidtagits för att så långt möjligt mildra stödets skadliga inflytande på konkurrensen. Seleo har kunnat utnyttja stöd under drygt tio år utan att dess situation förbättrats påtagligt. Detta beroende av statliga stöd har för övrigt föranlett kommissionen att varna de italienska myndigheterna för att bevilja ytterligare statliga stöd till företaget. I sitt beslut av den 20 maj 1992 underrättade kommissionen nämligen de italienska myndigheterna om att varje nytt stöd skulle bli föremål för ett negativt kommissionsbeslut. Man måste därför hävda att detta kriterium inte är uppfyllt.
- (105) Omfattningen och nivån på stödet skall enligt de relevanta gemenskapsriktlinjerna begränsas strikt till vad som minst krävs för att genomföra omstruktureringen och stå i proportion till de fördelar som förväntas på gemenskapsnivå. Av detta skäl skall stödmottagarna normalt själva bidra i betydande utsträckning till omstruktureringsplanen med egna medel eller genom extern finansiering som erhålls på marknadsmässiga villkor. I det aktuella fallet var vid kapitaltillskottet 1994 den offentliga sektorns andel av tillskottet 49 % mot 51 % för tillskottet från den privata sektorn. Utan det offentliga tillskottet hade den privata aktieägaren inte gått med på något nytt kapitaltillskott till företaget med hänsyn till att aktieägarna redan hade beslutat att en likvidation av Seleo var den bästa lösningen.
- (106) Efter det att omstruktureringsplanen misslyckats, vilket hade kunnat förutses av de skäl som anges i punkt IV.2, kunde endast nya kapitaltillskott göra det möjligt för företaget att fortsätta sin verksamhet. Sådana tillskott gjordes under 1996 vid den andra operationen för kapitalisering och finansiell sanering av företaget. Därvid var det ytterligare tillskottet från den privata sektorn 30,8 miljarder och det offentliga tillskottet 60,5 miljarder lire. Efter de båda kapitaltillskottsoperationerna (1994 och 1996) uppgick det samlade tillskottet av statliga medel till Seleo till 55,4 % och tillskottet av privata medel till 44,6 %.
- (107) Kommissionens uppfattning måste vara att även om en större del av medlen vid den första operationen tillskötts av privata investerare, står dessa endast i teorin för majoriteten av tillskotten. Av de skäl som redovisas i punkterna IV.1 och IV.4 resulterade nämligen REL:s sätt att förvalta återvinningen av sin fordran på 82 miljarder lire på Seleo redan 1994 i ett nästan totalt avstående från detta belopp. Att det offentliga stödet 1994 i praktiken stod för större delen av operationen bekräftas av att, som redogjorts för i punkt II.1.1 alla Selecos aktieägare, offentliga och privata, vid denna tidpunkt var beredda att försätta företaget i likvidation, och denna lösning kunde endast undvikas genom ingripande från de italienska myndigheterna. Dessutom bekräftar företaget resultat under 1994 (41,6 miljarder lire i förluster) och 1995 (64,2 miljarder lire i förluster) att en likvidation av företaget var den enda verkliga valmöjligheten. Vid den andra operationen för kapitalisering och finansiering stod nämligen det offentliga tillskottet för 60 % av de investerade medlen. Kommissionen konstaterar därför att proportionalitetsprincipen inte har iakttagits vid vare sig det första eller det andra kapitaltillskottet.
- (108) Av de skäl som redovisats i punkt IV.2.1 kunde inte omstruktureringsplanen för tiden 1993–1996 göra det möjligt för företaget att återvinna sin konkurrenskraft inom rimlig tid utifrån realistiska antaganden om de framtida förutsättningarna för verksamheten. Vad gäller operationen för kapitaltillskott och ny finansiering under 1996 påpekar kommissionen att de italienska myndigheterna inte har överlämnat någon ny omstruktureringsplan som skulle kunna ge kommissionen skäl att bedöma denna andra operation som godtagbar.

- (109) Mot bakgrund av ovanstående är kommissionens slutsats att kriterierna i gemenskapens riktlinjer om statligt stöd till undsättning och omstrukturering av företag i svårigheter inte är uppfyllda. Eftersom undantaget i artikel 87.3 c i fördraget inte är tillämpligt, skall därför stöden betraktas som oförenliga med den gemensamma marknaden.

VI. SLUTSATSER

- (110) Italien har, innan kommissionen uttalat sig i ärendet, genomfört en omvandling till aktier av ett lån på sex miljarder lire samt ett tillskott på sju miljarder i nytt kapital från Friulia till Seleco, åtgärder som anmälades den 30 mars 1994. Kommissionen konstaterar dessutom att de övriga stöden har genomförts i strid med artikel 88.3 i fördraget.

Det rör sig därvid om följande stöd:

- REL:s avstående från en del, 16,8 miljarder lire, av sin fordran på 82 miljarder lire under 1994 och lösen av den resterande skulden, 65,2 miljarder lire, för ett belopp av 20 miljarder lire under 1996.
- Friulias beviljande under 1996 av ett konvertibelt lån på 12 miljarder lire till sju procents ränta mot säkerhet i fyra varumärken som ägdes av Seleco.

- (111) Dessa stöd är därför olagliga. Av redan anförda skäl är de även oförenliga med den gemensamma marknaden, eftersom de inte kan omfattas av något av undantagen i artikel 87.2 och 87.3 i fördraget.

- (112) När kommissionen konstaterar att ett olagligt stöd är oförenligt med den gemensamma marknaden enligt artikel 88.2 i EG-fördraget, skall den förelägga medlemsstaten att återkräva stödet hos mottagaren, vilket bekräftats av EG-domstolen i dess domar av den 12 juli 1973 i mål 70/72, kommissionen mot Tyskland ⁽¹²⁾, den 24 februari 1987 i mål 310/85, Deufil mot kommissionen ⁽¹³⁾ och den 20 september 1990 i mål C-5/89, kommissionen mot Tyskland ⁽¹⁴⁾.

- (113) De italienska myndigheterna skall följaktligen vidta alla nödvändiga åtgärder för att återställa den ekonomiska situation som företaget skulle ha befunnit sig i, om inte de oförenliga stöden beviljats. De skall därför hos stödmottagaren Seleco, för närvarande i likvidation, återkräva de olagliga och oförenliga stöden med tillägg av ränta, beräknad från och med den dag de betalades ut till stödmottagaren till dess att de faktiskt återbetalas. För att kommissionens beslut skall verkställas korrekt uppmanas medlemsstaten att handla som en privat fordringsägare (och med minst samma omsorg som då den återkräver egna fordringar på t.ex. skatte- och socialförsäkringsområdena) och att utan dröjsmål verka för återbetalning av stödet med utnyttjande av alla tillgängliga rättsmedel, även utmätning av företagets tillgångar och om nödvändigt likvidation av det om det inte är i stånd att verkställa återbetalningen. Genom en försäljning av tillgångarna kan återbetalning ges till de olika fordringsägarna, däribland medlemsstaten själv, även om det skulle visa sig att resultatet av försäljningen inte är tillräckligt för att täcka samtliga företagets skulder och stödet följaktligen inte återvinns i sin helhet. Även om detta skulle inträffa är dock en likvidation av företaget viktig i konkurrensavseende, eftersom den frigör den marknadsandel som innehades av det företag som är föremål för likvidation och gör den tillgänglig för fordringsägarna, som på så sätt får möjlighet att förvärva tillgångarna och utnyttja dem på ett effektivare sätt.

- (114) Under vissa omständigheter kan det dock inträffa att ett sådant förfarande hindras, återkravsbeslutets effekt äventyras och reglerna om statligt stöd förlorar sin verkan. Detta blir fallet om, efter kommissionens undersökning eller beslut, företagets tillgångar och skulder som "ongoing concern" överförs till ett annat företag, som kontrolleras av samma personer, på villkor som understiger marknadspriset eller genom förfaranden som inte är öppna för insyn. En sådan transaktion kan syfta till att sätta tillgångarna i säkerhet för verkningarna av kommissionens beslut och till att fortsätta näringsverksamheten i fråga i tid och evighet.

- (115) Som vid varje annat återkravsförfarande måste medlemsstaten, om den skall uppträda som en omsorgsfull fordringsägare, utnyttja alla tillgängliga rättsmedel inom sin rättsordning, t.ex. sådana som gäller bedrägligt beteende mot fordringsägare i form av handlingar som företaget i likvidation utfört under den tid före konkursen, för vilken det finns skäl till misstanke, och som gör det möjligt att förklara sådana handlingar utan verkan.

⁽¹²⁾ Rec. 1973, s. 813.

⁽¹³⁾ Rec. 1987, s. 901.

⁽¹⁴⁾ Rec. 1990, s. I-3437.

- (116) Dessutom kan kommissionen, för att förhindra att beslutets positiva effekter omintetgörs och snedvridningen av konkurrensen på marknaden fortsätter, kräva att återkravet inte skall begränsas till det ursprungliga företaget utan utvidgas till att även gälla det företag som fortsätter det ursprungliga företags verksamhet med utnyttjande av överförda produktionsmedel i den utsträckning vissa omständigheter vid överföringen gör att en ekonomisk kontinuitet kan konstateras mellan de båda företagen.
- (117) Bland dessa omständigheter undersöker kommissionen föremålet för överföringen (tillgångar och skulder, kontinuiteten hos arbetskraften, "bundled assets"), överlåtelsepriset, identiteten hos köparföretagets och ursprungsföretagets aktieägare eller innehavare, den tid då överföringen genomfördes (efter påbörjandet av undersökningarna, inledandet av förfarandet eller efter det slutgiltiga beslutet) eller slutligen den ekonomiska logiken i transaktionen.
- (118) I det föreliggande ärendet överförde Seleco i mars 1996 sina mest vinstgivande verksamheter (videoprojektorer och monitorer) till företaget Multimedia (som bildats året innan av sin privata referensaktieägare, signor Rossignolo). Seleco tillsköt 29 miljarder lire till Multimediaskapital och blev ensam aktieägare. Denna transaktion, som alltså bidrog till att i dubbel mening (tillgångar och verksamheter) tömma Seleco på substans, inträffade efter kommissionens beslut av den 10 oktober 1994 att inleda förfarandet i artikel 88.2 i fördraget. Multimedia kontrolleras helt av Seleco, som har blivit ensamägare av företaget. Det är vidare sannolikt att denna transaktion inte begränsades till en överföring av tillgångar utan att överföringen av Seleos viktigaste verksamheter åtföljdes av att den personal (eller en del av den personal) som var sysselsatt inom dessa också överfördes och därigenom också, åtminstone sociala, skulder.
- (119) Fyra månader efter denna transaktion (och nio månader före företagets konkurs) sålde Seleco två tredjedelar av sina aktier i Multimedia, som man vid den tidpunkten kontrollerade helt, med en tredjedel var till tre aktieägare, Italtel, Friulia och Seleco. Multimedia kontrollerades i praktiken fortfarande av Seleco (som överförde sin andel till ett bulvanföretag, Finanziaria Elettronica srl, som man kontrollerar till 99 %) och/eller av dess aktieägare Friulia (den tredje största aktieägaren i Seleco med 3,49 % i februari 1996 och ett aktiekapital på 32,759 miljarder lire, som dock också skulle ha beviljat ett konvertibelt lån på 12 miljarder lire).
- (120) Följaktligen bör för ett korrekt verkställande av beslutet om återkrav av de olagliga och oförenliga stöden krävas att de italienska myndigheterna agerar inte endast i förhållande till Seleco utan också mot Multimedia och mot varje annat företag till vars fördel tillgångarna i fråga kan ha överförts för att förta verkan av detta beslut.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE,

Artikel 1

Följande statliga stöd som Italien har verkställt till förmån för Seleco SpA är oförenliga med den gemensamma marknaden:

- a) Ristrutturazione Elettronica SpA:s avstående från en del, 16,8 miljarder lire, av sin fordran på 82 miljarder lire under 1994.
- b) Seleco SpA:s lösen av sin resterande skuld till Ristrutturazione Elettronica SpA på 65,2 miljarder lire för ett belopp av 20 miljarder lire under 1996.
- c) Friulia SpA:s omvandling till aktier av ett lån på sex miljarder lire som detta företag beviljat under 1992.
- d) Kapitaltillskottet med sju miljarder lire från Friulia SpA under 1994.
- e) Friulia SpA:s beviljande under 1996 av ett konvertibelt lån av 12 miljarder lire till sju procents ränta mot säkerhet i fyra varumärken som ägdes av Seleco SpA.

Artikel 2

1. Italien skall vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att återkräva de stöd som avses i artikel 1, och som redan olagligen har ställts till stödmottagarnas förfogande, från Seleco SpA och i andra hand för den del som inte kan återvinnas från Seleco SpA från Seleco Multimedia srl och varje annat företag som har dragit fördel av överföringar av tillgångar av sådan art att de kan förta verkningarna av detta beslut.

2. Återkravet skall ske i enlighet med förfarandena i nationell lagstiftning. Det belopp som skall återkrävas löper med ränta från och med den dag då stödet betalades ut till stödmottagaren fram till dess att det faktiskt återbetalas. Räntan skall beräknas på grundval av den referensränta som användes vid beräkningen av bidragsekvivalenten inom ramen för regionalstöd vid den tidpunkt då stöden beviljades.

Artikel 3

Italien skall inom två månader från delgivningen av detta beslut underrätta kommissionen om vilka åtgärder som har vidtagits för att följa beslutet.

Artikel 4

Detta beslut riktar sig till Republiken Italien.

Utfärdat i Bryssel den 2 juni 1999.

På kommissionens vägnar

Karel VAN MIERT

Ledamot av kommissionen
